Περιοδος 2η,
Νο 80
Γενάρης '99
40 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται από την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

70 χρόνια απο το θάνατο του
ΛΕΝΙΝ
Οι ιδέες της νίκης των εργατων
σελ. 6-7

Τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΡΟΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟ ΤΗΣ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΞΟΠΛΙΣΜΩΝ

ΠΟΥΛΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΠΥΡΑΥΛΟΥΣ

- ✓ ΝΑ ΦΤΙΑΞΟΥΜΕ ΣΧΟΛΕΙΑ
- ✓ ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΙΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
- ✓ 35ΩΡΟ ΚΑΙ ΑΥΞΗΣΕΙΣ
- ✓ ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ

Γκρεμίστε τα ρατσιστικά τείχη

Η κυβέρνηση Κληρίδη κτίζει «θαλάσσια τείχη» με την αγορά ειδικού σκάφους και τεσσάρων ραντάρ αξίας 13 εκατομμυρίων λιρών, για να εμποδίσει την είσοδο των ξένων εργατών στα χωρικά ύδατα της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Ο Μουσιούτας, υπουργός εργασίας, έδωσε το στίγμα της κυβερνητικής πολιτικής απέναντι στους μετανάστες δηλώνοντας: «*έχουμε 10.000 άνεργους και 10.000 "παράνομους" εργάτες. Αν διώξουμε τους "παράνομους" θα λύσουμε το πρόβλημα της ανεργίας*». Πατέρας αυτής της ρατσιστικής εξίσωσης ειναι ο φασίστας Λεπέν στην Γαλλία και ο Μουσιούτας την επαναλαμβάνει χωρίς καμιά δυσκολία.

Υλοποιώντας αυτή τη ρατσιστική πολιτική λίγες μέρες μετά η κυβέρνηση εξαπέλυσε ένα πρωτοφανές ανθρωποκυνηγητό, με ελικόπτερα, αυτοκίνητα και δεκάδες αστυνομικούς για να συλλάβει 50 πρόσφυγες που έφτασαν στη περιοχή Κόννος στο Κάβο Γκρέκο.

Ακόμα, έχει απελάσει τους περισσότερους απο τους ναυαγούς που βρέθηκαν εδώ το περασμένο καλοκαίρι και ζήτησαν πολιτικό άσυλο. Το ίδιο έκαναν με τους μετανάστες που βγήκαν στις βάσεις.

Ο Κόσης «ο υπουργός χωρίς γραβάτα» υπερηφανεύεται: ότι περιπολικά σκάφη εντόπισαν και εμπόδισαν την είσοδο ξένων εργατών. Κτίζοντας έτσι την εικόνα ότι απειλούμαστε απο μια εισβολή δεκάδων χιλιάδων ξένων εργατών.

Αυτά ειναι χοντρά ρατσιστικά ψέματα. Μόλις μερικές δεκάδες καταφέρνουν να εξασφαλίσουν μία θέση σε βάρκες «φέρετρα» τις περισσότερες φορές. Άνθρωποι απελπισμένοι που αναζητούν ελπίδα ζωής, σε ξένη χώρα, για την κυβέρνηση μας, αποτελούν κίνδυνο. Ξοδεύει τεράστια ποσά για να τους εντοπίζει και να τους κυνυγά ενώ θα στοίχιζε πολύ λιγότερο να τους προσφέρει άσυλο και καταφύγιο.

Ενώ η κυβέρνηση αυξάνει τα ρατσιστικά μέτρα και την καταστολή και συμπεριφέρεται με το ποίο ρατσιστικό και βάρβαρο τρόπο - όπως έκανε με το ξυλοφόρτωμα των μεταναστών απο την ΜΜΑΔ στη Λάρνακα, ενώ εργοδότες και κυβέρνηση χρησιμοποιούν τον ρατσισμό για να διασπούν την εργατική τάξη σε ντόπιους και ξένους, οι ηγεσίες των συντεχνιών ΣΕΚ και ΠΕΟ καταγγέλλουν την κυβέρνηση για «αδράνεια» και ζητούν να κόψει εντελώς τις άδειες εργοδότησης των ξένων σε κλάδους όπως οι οικοδομές, τα ξενοδοχεία, και την μεταποιητική βιομηχανία. Απειλούν μάλιστα και με απεργιακές κινητοποιήσεις, αν η κυβέρνηση δεν πάρει πιο αυστηρά μέτρα εναντίον των μεταναστών.

Αυτή την στάση απο την πλευρά της ΣΕΚ την περιμέναμε, δεν μας εκπλήσσει, αφού απο την αρχή της ίδρυσης της ήταν μία απεργοσπαστική συντεχνία που στήριζε και στηρίζει τις επιλογές της κυβέρνησης και της άρχουσας τάξης. Απο την πλευρά της ΠΕΟ όμως, που μιλά για σοσιαλισμό και διεθνισμό αυτό είναι τελείως απαράδεχτο. Παρόμοια ρατσιστική στάση δυστυχώς κρατά και η «Χαραυγή» η οποία χαρακτηρίζει τους ξένους εργάτες σαν τη ***«πέμπτη φάλαγγα των εργοδοτών»***.

Για την ανεργία και τα χαμηλά μεροκάματα δεν φταίνε οι ξένοι εργάτες αλλά τα αφεντικά. Οποίος κλάδος της οικονομίας αντιμετωπίζει προβλήματα και περνά κρίση, οι εργοδότες για να περισώσουν τα κέρδη τους απολύουν προσωπικό, παραβιάζουν τις συλλογικές συμβάσεις, ζητούν μείωση μισθών και άλλων ωφελημάτων. Οι ηγεσίες των συντεχνιών αντί να οργανώσουν την αντίσταση και να υπερασπιστούν τις δουλείες των εργαζομένων, χρησιμοποιούν τους ξένους σαν εξιλαστήρια θύματα και στρέφουν τους ντόπιους εργάτες ενάντια στους ξένους εργάτες.

Δεν είναι οι ξένοι όμως που ρίχνουν τα μεροκάματα αλλά οι εργοδότες και οι ηγεσίες των συντεχνιών που αποδέχονται τις προτάσεις τους. Αυτό έκαναν στα ξενοδοχεία, δέχτηκαν την μείωση των μισθών και άλλων ωφελημάτων των ξενοδοχοϋπαλλήλων.

Η πάλη ενάντια στον ρατσισμό δεν μπορεί να γίνει με απλές διακηρύξεις για την ισότητα, αλλά χρειάζεται πολύ συγκεκριμένα αιτήματα. Χρειάζεται να παλέψουμε για τη κατάργηση όλων των ρατσιστικών περιορισμών και νόμων στην είσοδο ξένων εργατών στη Κυπριακή Δημοκρατία.

Στα κρατητήρια με χειροπέδες οδηγήθηκαν και αυτή τη φορά οι πρόσφυγες που έφτασαν στην περιοχή Κόννος, αφού εξαπολύθηκε ένα πρωτοφανές ανθρωποκυνηγητό εναντίον τους

Έτσι θα απαλλαγούν οι ξένοι εργάτες απο τον φόβο και το άγχος της απέλασης ανά πάσα στιγμή. Χρειάζεται να ζητήσουμε την νομιμοποίηση όλων των ξένων εργατών που βρίσκονται εδώ άμεσα. Έτσι θα αφαιρέσουμε το δικαίωμα στο κάθε μπάτσο και εργοδότη να αποφασίζει για την τύχη κάθε ξένου εργάτη και φοιτητή. Χρειάζεται ακόμα να παλέψουμε για το δικαίωμα οργάνωσης των ξένων εργατών Αυτό δεν μπορεί να γίνει με μία απλή εγγραφή και αποκοπή της εισφοράς τους αλλά χρειάζεται να έχουν τα ίδια δικαιώματα με τους ντόπιους εργάτες.

Μόνο έτσι ρίχνουμε τα τείχη και τους διαχωρισμούς που κτίζει ο καπιταλισμός ανάμεσα στους εργάτες για να μας διασπά και να μας χωρίζει ανάλογα με το χρώμα την φυλή και το φύλο. Χωρίς να ξεπετάξει απο πάνω της τον ρατσισμό η εργατική τάξη δεν μπορεί να πετύχει καμία απελευθέρωση, δεν μπορεί να χτίσει μια καλύτερη κοινωνία, το σοσιαλισμό.

Νίκος Αγιομαμίτης

Οι "αυτοκτονίες" και τα "ατυχήματα" στο στρατό είναι δολοφονίες των στρατοκρατών

Σε διάστημα λιγότερο απο δυο μήνες τρεις φαντάροι αυτοκτόνησαν, ενω σε «δυστύχημα» που έγινε σε στρατιωτική άσκηση στις 14 του Γενάρη στο πεδίο βολής Καλού Χωρίου σκτώθηκε άλλος ένας και τραυματίστηκαν άλλοι δυό. Το φαινόμενο των «αυτοκτονιών» και των «ατυχημάτων» στο στρατό έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις τα τελευταία χρόνια. Οπως αποκάλυψε ο πρόεδρος της Επιτροπής Άμυνας της Βουλής, βουλευτής Τάκης Χατζηδημητρίου, κάθε χρόνο αυτοκτονούν γύρω στους δέκα φαντάρους.

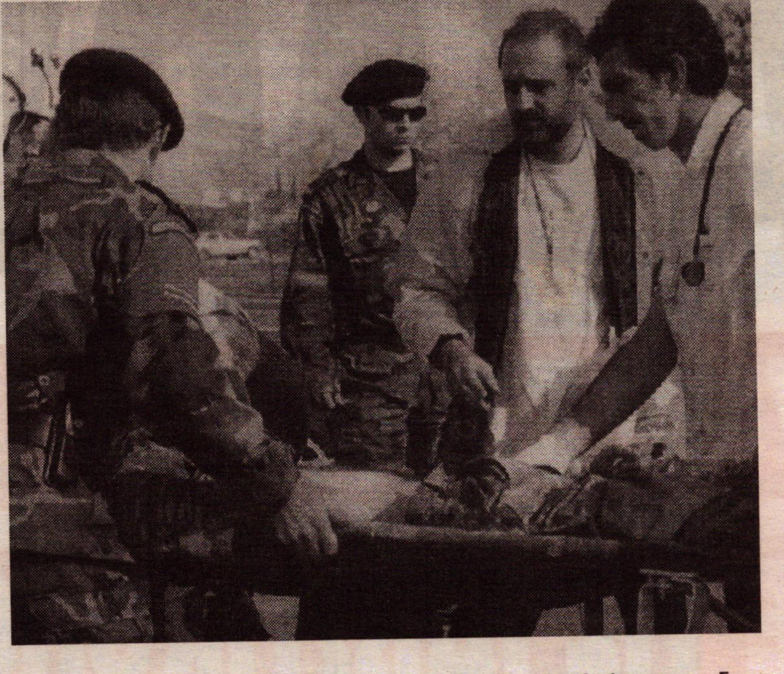

Ο στρατιώτης Μιχάλης Πενταλιώτης μεταφέρεται νεκρός στο νοσοκομείο μετά το ατύχημα στο πεδίο βολής στο Καλό Χωριό. Τα "ατυχήματα" στο στρατό έχουν αυξηθεί τον τελευταίο καιρό σαν αποτέλεσμα του πολεμικού κλίματος που καλιεργεί η κυβέρνηση και της εντατικοποίησης των ασκήσεων.

Κυβέρνηση και Μ.Μ.Ε προσπαθούν να μας πείσουν ότι ατυχήματα γίνονται σε όλους τους στρατούς ενω αποδίδουν τις αυτοκτονίες των στρατιωτών σε «ψυχολογικά», «οικογενειακά» ή άλλα «προσωπικά», προβλήματα. Τα πράγματα όμως δεν είναι καθόλου έτσι.

Αυτό που σπρώχνει του φαντάρους στην αυτοκτονία είναι η απόγνωση που τους δημιουργεί ο πειθαναγκασμός και το παράλογο της στρατιωτικής πειθαρχίας. Είναι το αποτέλεσμα ενός βρώμικου στρατιωτικού συστήματος που θέλει να επιβάλει στους φαντάρους τυφλή υπακοή και πλήρη υποταγή στις διαταγές των ανωτέρων τους, έστω και αν πρόκειται για κάτι άδικο, παράλογο ή ριψοκίνδυνο.

Ο ρόλος του στρατού στον καπιταλισμό, οπως και των άλλων κατασταλτικών μηχανισμών, αστυνομία, δικαστήρια, είναι να στηρίζουν την εξουσία και τις επιλογές της άρχουσας τάξης. Να στηρίζουν και να εξυπηρετούν ένα σύστημα στο οποίο μια μικρή μειοψηφία, οι κεφαλαιοκράτες, εκμεταλεύονται και καταπιέζουν την συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, την εργατική τάξη, τους αγρότες, τους ανθρώπους της δουλειάς και του μόχθου. Γι αυτό και οι στρατιώτες που προέρχονται σχεδόν όλοι τους από αυτά τα στρώματα της κοινωνίας δεν πρέπει να έχουν καμιά δυνατοτήτα να αμφισβητήσουν αυτό το ρόλο του στρατού.

Για να το πετύχουν αυτό οι στραροκράτες πρέπει να μετατρέψουν τους νέους σε μια απρόσωπη, υποτακτική και πειθαρχική μάζα έτοιμη να σκοτώσει και να σκοτωθεί. Ετσι αρχίζουν τα καψόνια, ο παραλογισμός και η καταρράκωση της προσωπικότητας του κάθε νεοσύλλεχτου.

Τα τελευταία χρόνια που η κυβέρνηση με τα πολεμικά δόγματα προσπαθούσε να δημιουργήσει ένα πολεμικό κλίμα και να στρατικοποιήσει ακόμα παραπάνω τη ζωή μας η κατάσταση στο στρατό έγινε ακόμα χειρότερη. Η 26μηνη θητεία, η κούρσα του ξέφρενου εξοπλιστικού ανταγωνισμού, η αναβάθμιση και η εντατικοποίηση των ασκήσεων, οι ασκήσεις με πραγματικά πυρά, οι συνεχείς εφεδρείες, πιέζουν τους φαντάρους ακόμη περισσότερο.

Δεν είναι τυχαίο που τα τελευταία χρόνια, το ίδιο φαινόμενο, αύξησης των «αυτοκτονιών» και των «ατυχημάτων» στο στρατό, παρατηρείται και στην Ελλάδα και Τουρκία όπως και στη βόρεια Κύπρο. Η τουρκοκυπριακή εφημερίδα "Αουρόπα" κατάγγειλε πρόσφατα ότι μέσα σε μιά βδομάδα μόνο υπήρξαν τρείς «αυτοκτονίες» στρατιωτών. Τις χαρακτήριζε μάλιστα σαν δολοφονίες και ζητούσε την διεξαγωγή έρευνας, με αποτέλεσμα να δεχτεί πολλές απειλές απο τους στρατοκράτες.

Πρέπει και μπορούμε να σταματήσουμε αυτό τον παραλογισμό. Δεν πρέπει να δώσουμε καμία υποστήριξη στα πολεμοκάπηλα σχέδια της κυβέρνησης και των στρατοκρατών και να παλέψουμε ενάντια στην στρατιωτικοποίηση, και το κλίμα του τρόμου που καλλιεργούν με τους εξοπλισμούς και την ενατικοποίηση των ασκήσεων

Γι' αυτό και το εργατικό κίνημα πρέπει να αγκαλιάσει τους φαντάρους και να παλέψει με συγκεκριμένα αιτήματα, όπως τον ελεύθερο συνδικαλισμό, την μείωση της θητείας, την κατάργηση της εφεδρείας. Πρέπει ακόμα να παλέψουμε για την κατάργηση της "έκτακτης εισφοράς για την άμυνα" και ενάντια στους στρατιωτικούς εξοπλισμούς συνολικότερα.

Μ.Π

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΡΟΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟ ΤΗΣ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΞΟΠΛΙΣΜΩΝ

Η εγκατάσταση των πυραύλων στην Κύπρο ήταν το κυρίαρχο στοιχείο της προεκλογικής εκστρατείας του Κληρίδη πριν ένα χρόνο. Μέσα στο κλίμα της πολιτικής κρίσης που αντιμετωπίζει σήμερα η κυβέρνηση μετά την απόφαση για ακύρωση της εγκατάστασης των S-300, ξεκινάει αυτόν το μήνα η συζήτηση των προϋπολογισμών του 1999 στη Βουλή.

Μ' αυτούς τους προϋπολογισμούς η κυβέρνηση Κληρίδη εξαπολύει μια καινούργια επίθεση στο εισόδημα των εργαζομένων.

Στο όνομα της ενταξιακής πορείας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, πετσοκόβει τις κοινωνικές δαπάνες για παιδεία, υγεία, πρόνοια, στέγαση και αναπτυξιακά έργα. Την ίδια στιγμή αφήνει ανέγγιχτο τον τεράστιο πλούτο που συσσωρεύουν οι καπιταλιστές, επιβάλλει πρόσθετες φορολογίες, προωθεί τις ιδιωτικοποιήσεις, την κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας, την μείωση των μισθών πρόσληψης των δημοσίων και ενισχύει τα αφεντικά με κάθε τρόπο για να τσεπώνουν περισσότερα.

Ακόμα, οι προϋπολογισμοί του 1999 αντανακλούν την αποτυχία της κυβέρνησης και τα αδιέξοδα των ελληνοκύπριων καπιταλιστών αφού οι στόχοι που ετάχθησαν από την Κυβέρνηση το 1993, δεν επετεύχθησαν. Εδώ και μερικά χρόνια, οι πραγματικοί οικονομικοί δείκτες άρχισαν να σημειώνουν κάμψη. Το 1996 και 1997 οι ρυθμοί ανάπτυξης παρουσίασαν καθίζηση, οι επενδύσεις μειώθηκαν ακόμα περισσότερο και η ανεργία για πρώτη φορά ξεπέρασε το φράγμα των 10,000 ατόμων ενώ το δημοσιονομικό έλλειμμα και το δημόσιο χρέος υπολογίζεται να αποκλίνουν για πρώτη φορά από το κριτήριο του Μάαστριχτ.

Για τον Χριστοδούλου το πρόβλημα των δημοσίων οικονομικών είναι το κρατικό μισθολόγιο που "κατατρώγει" τα δημόσια ταμεία. Γι' αυτό η "λύση" είναι περισσότερη λιτότητα και "θυσίες" για τους εργαζόμενους μαζί με το φορολογικό πακέτο για να αυξήσει τα έσοδά του το κράτος.

Η Εργατική Δημοκρατία έδωσε με συνέπεια απο την αρχή, την κόντρα με την πολιτική τις λιτότητας του σοβινισμού και της πολεμοκαπηλείας. Η ανάγκη για το κτίσιμο ενός μαζικού Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος τα τελευταία χρόνια φάνηκε όσο ποτέ άλλωτε. Προς αυτή τη κατεύθυνση έιναι που παλεύει η Εργατική Δημοκρατία.

Όμως είναι χοντρό ψέμα ότι για τα ελλείμματα φταίνε οι εργαζόμενοι στο δημόσιο την στιγμή που οι μισθοί του 73% των δημοσίων υπαλλήλων δεν υπερβαίνουν τους μέσους όρους μισθών στον ιδιωτικό τομέα. (*Δημόσιος Υπάλληλος 19/11/98*) Η τεράστια πλειοψηφία των εργαζομένων στο δημόσιο εργάζονται στην κλίμακα Α2-Α5-Α7 δηλαδή ξεκινούν απο τις 400 λίρες τον μήνα ακάθαρτα για να φτάσουν στις 1000 λίρες μετά απο 20ετή υπηρεσία.

Τα ελλείμματα

Αυτοί που κυριολεκτικά κατατρώγουν τα δημόσια ταμεία και αφήνουν ελλείμματα είναι η κυβέρνηση Κληρίδη και οι καπιταλιστές που την στηρίζουν.

Τα οικονομικά σκάνδαλα, των "προσυνεννοήσεων" και υπερτιμολογημένων προσφορών για την κατασκευή δημόσιων έργων, που βγήκαν στην επιφάνεια το 1998 αφορούσαν δεκάδες εκατομμύρια λίρες. Δεκάδες τα εκατομμύρια που ζημιωσε το δημόσιο απο τις χαριστικές "παρεκκλίσεις" που παραχώρησε η κυβέρνηση στους διάφορους μεγαλοκαρχαρίες. Δεκάδες εκατομμύρια χάνονται απο την εκκλησιαστική φοροδιαφυγή, απο τις επιδοτήσεις στους βιομηχάνους και ξενοδόχους και τα φορολογικά "κίνητρα" σ' όλους αυτούς για να παίζουν στο χρηματιστήριο.

Επί πλέον ο Κληρίδης με την πολεμοκάπηλη πολιτική των εξοπλισμών έχει κυριολεκτικά αδειάσει τα ταμεία. Μόνο για τα τρία οπλικά συστήματα που παραγγέλθηκαν απο τη Ρωσία και στρατιωτικό υλικό απο την Ελλάδα ξοδεύτηκαν 680 εκατομμύρια δολάρια. Παρόλα αυτά η κούρσα των εξοπλισμών συνεχίζεται.

Να λοιπόν ποιες είναι οι «μαύρες τρύπες» της οικονομίας και ποιοι αποτελούν την «γάγγραινα» του δημοσιονομικού χρέους και των ελλειμμάτων.

Οι ελαφρύνσεις που εξήγγειλε η κυβέρνηση ύψους 10 εκατομμυρίων λιρών για δήθεν "στήριξη των προσφύγων και των ασθενέστερων οικονομικά τάξεων" είναι μια χοντροειδέστατη κοροϊδία αφού με την αύξηση του ΦΠΑ απο 8% σε 12% πρόκειται να πάρει απο τους εργαζόμενους 200 εκατομμύρια λίρες.

Έχει το θράσος η κυβέρνηση να ζητά "θυσίες" απο την στιγμή που η αύξηση του 1,9% που πήραν οι εργαζόμενοι με την ανανέωση των συλλογικών συμβάσεων το 1998 εξανεμίστηκε με την αύξηση της "έκτακτης εισφοράς για την άμυνα" απο 2% σε 3% και με το γεγονός ότι τα 45 εκατομμύρια λίρες πλεόνασμα απο τα πετρελαιοειδή αντί να πανε στους καταναλωτές, τα τσέπωσε η κυβέρνηση. Επιπλέον, για τους δημόσιους και ημικρατικούς ο Χριστοδούλου επιμένει στις μηδενικές αυξήσεις για το 1998 και 1999.

Αποτελεί πρόκληση η δήλωση του υπουργού Εργασίας Α. Μουσιούτα για "ζηλευτά επίπεδα εξάλειψης της φτώχειας" όταν το 4% των νοικοκυριών βρίσκεται κάτω απο το όριο φτώχειας ενώ το 27% των μισθωτών έχουν ετήσιο εισόδημα κάτω απο 2,500 λίρες!

Αντιπολίτευση

Οι προϋπολογισμοί και το φορομπηχτικό πακέτο της κυβέρνησης θα μπορούσαν να σημάνουν το τέλος της κυβέρνησης Κληρίδη που ήδη συγκλονίζεται απο την κρίση μετά την απόφαση για ακύρωση των πυραύλων.

Η δυσαρέσκεια απο τα κάτω είναι τέτοια που κάνει όλα τα κόμματα να προσπαθούν να προλάβουν μια έκρηξη προτείνοντας μέτρα. Στην ουσία παζαρεύουν κάποια "κοινωνικά μέτρα" που να τους επιτρέψουν να περάσουν το παλούκι των προϋπολογισμών και των φορολογιών όσο γίνεται πιο ανώδυνα.

Το ΑΚΕΛ παρουσίασε κι αυτό τις δικές του προτάσεις για "εξυγίανση της οικονομίας" δηλώνοντας ταυτόχρονα ότι είναι "πανέτοιμο να συζητήσει με <u>όλους</u> και να υιοθετήσει και άλλες προτάσεις" για την οικονομία. Στην ουσία όμως είναι προτάσεις για καλύτερη διαχείριση του ελληνοκυπριακου καπιταλισμού με περικοπές δαπανών, κίνητρα στους βιομηχάνους, μείωση του αριθμού των δημόσιων υπάλληλων κλπ. Τέτοιες προτάσεις μπορούν να απασχολούν τον Χριστοδούλου, την ΟΕΒ και το ΚΕΒΕ.

Τους εργαζομενους όμως τους απασχολούν η ανεργία και οι απολύσεις, οι περικοπές, οι ιδιωτικοποιήσεις, οι φορολογίες, οι αυξησεις και τα κονδύλια των εξοπλισμών.

Η εργατική απάντηση στους προϋπολογισμούς και τα φορολογικά πακέτα είναι:

Η άμεση καθιέρωση του 35ωρου για όλους χωρίς μείωση των μισθών. Ένα μέτρο ενάντια στην ανεργία που θα δημιουργήσει χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας.

Να σταματήσουν όλες οι ιδιωτικοποιήσεις στις κρατικές και ημικρατικές επιχειρήσεις. Να ζητήσουμε άμεση κάλυψη όλων των κενών θέσεων που υπάρχουν με άμεσες προσλήψεις προσωπικού και μονιμοποίηση όλων των έκτακτων και συμβασιούχων.

Ν' αυξηθούν τα κονδύλια για την υγεία, την παιδεία και την πρόνοια.

Να φορολογηθούν οι πλούσιοι. Λεφτά υπάρχουν για να καλύψουν όλες τις ανάγκες και όλα τα αιτήματα των εργαζομένων αν μπει χέρι στα προκλητικά προνομία των καπιταλιστών και της Εκκλησίας.

Να σταματήσουν τα εξοπλιστικά προγράμματα που αδειάζουν τα ταμεία και φέρνουν πιο κοντά τον πόλεμο.

Αυτή η κυβέρνηση μπορεί και πρέπει να φύγει. Όμως δεν αρκούν οι καταγγελίες απο τα έδρανα της βουλής. Ούτε μπορούμε να περιμένουμε και πάλι τις εκλογές μετά απο 5 χρόνια. Αυτό που χρειάζεται δεν είναι μια "υπεύθυνη" αντιπολίτευση, όπως λεει το ΑΚΕΛ, αλλά μια υπεύθυνη και συνεπής πολιτική με επίκεντρο την ταξική πάλη και τον διεθνισμό.

Μπορούμε να βάλουμε τέρμα στα πολεμοκάπηλα σχέδια της άρχουσας τάξης, να σταματήσουμε τη λιτότητα, την ανεργία, τις ιδιωτικοποιήσεις και να υποχρεώσουμε τα αφεντικά να πληρώσουν για την κρίση τους μόνο με κινητοποιήσεις, απεργίες, καταλήψεις. Μόνο ο δρόμος της σύγκρουσης μπορεί να μας οδηγήσει στην ανατροπή.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Μετά τους S-300, η κρίση της κυβέρνησης και της δεξιάς και η απάντηση της αριστεράς

Ομιλητές:

Ελένη Μαύρου, Κ.Ε. ΑΚΕΛ
Τάκης Χ"Δημητρίου, βουλευτής ΕΔΕΚ
Ντίνος Αγιομαμίτης, Εργατική Δημοκρατία

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ
Παρασκευή 5 Φεβράρη ώρα 7:45 μ.μ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

Στις 3616 λίρες έκλεισε η οικονομική μας εξόρμηση με τις 1543 λίρες που μαζεύτηκαν τον Δεκέμβρη απο το Πάρτυ και το πούλημα της εφημερίδας.

Ευχαριστούμε όλους τους συντρόφους και φίλους που έδωσαν απλόχερα την ενισχύση τους στην Εργατική Δημοκρατία ή βοήθησαν στην οργάνωση και την επιτυχία του Πάρτυ.

Οι τυχεροί λαχνοί του Πάρτυ είναι:

0507	0379
0961	0968
1953	1375
1380	0422
0513	

4000
3000
2000
1000

ΕΥΡΩ: Αλλο ένα ρόπαλο ενάντια στην εργατική τάξη

Οι ευρώπαϊκές κυβερνήσεις υποδέχτηκαν με πανηγυρισμούς και θριαμβολογίες την εισαγωγή του ευρώ, του νομίσματος που μέχρι το 2002 θα αποτελέσει το κοινό νόμισμα της Ε.Ε και θα αντικαταστήσει τα εθνικά νομίσματα. Ένα γεγονός που χαρακτηρίστηκε σα μια ιστορική καμπή στην ιστορία της Ευρώπης, που ανοίγει τον δρόμο στην ανάκαμψη και στην ευημερία.

Μόνο που αυτά μόνο σαν ευχολόγια ακούγονται γιατί η οικονομική ύφεση παγκόσμια όχι μόνο δεν αφήνει περιθώρια για τέτοιες ευοίωνες προβλέψεις αλλά ούτε καν για βέβαιες εκτιμήσεις για το άμεσο μέλλον. Αυτό που επικρατεί είναι η αβεβαιότητα, τα αδιέξοδα και ο τρόμος ανάμεσα στα αφεντικά και τις κυβερνήσεις τους.

Χαρακτηριστικά η έκθεση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου που εκδόθηκε τέλος του 1998 διαπιστώνει ότι: «*Το χειρότερο σημείο της κρίσης είναι τώρα πιθανό πίσω μας*», προσθέτοντας ότι αυτό λέγεται με πολλή επιφύλαξη, καθώς «*δεν πιστεύουμε ότι έχουμε βγεί τελείως απο το δάσος. Συνεχίζουμε να βλέπουμε σοβαρούς κινδύνους, οι οποίοι ωθούν την διεθνή οικονομία προς τα κάτω*».

Οι χώρες της Νοτιοανατολικής Ασίας, τα πιό δυναμικά κομμάτια της παγκόσμιας οικονομίας τις τελευταίες δεκαετίες, βρίσκονται σε βαθιά ύφεση. Η Ιαπωνία, ο κύριος τραπεζίτης του κόσμου δεν δείχνει κανένα σημάδι εξόδου από την κρίση και η μόνη βέβαιη πρόβλεψη για τη Ρωσία είναι ότι η φετινή χρονιά θα είναι χειρότερη από την περσινή.

Σύμφωνα με τους διεθνείς αναλυτές η οικονομία της Αμερικής βρίσκεται σε καθοδική πορεία και όλοι παρακολουθούν με κομμένη την ανάσα τις εξελίξεις στη Βραζιλία, μια χώρα που καλύπτει το 40% του ΑΕΠ στη Λατινική Αμερική, ιδιαίτερα μετά την αποτυχία της κυβέρνησης να περάσει το πρόγραμμα λιτότητας, με το οποίο έλπιζε να καλύψει μέρος του τεράστιου ελλείμματος. Μια νομισματική κατάρρευση της, θα συμπαρασύρει στην κρίση ολόκληρη την περιοχή δημιουργώντας τεράστια προβλήματα όχι μόνο στην Αμερική αλλά και στην Ευρώπη.

Η εισαγωγή του ευρώ, είναι η ολοκλήρωση μιας πολιτικής που υιοθετήθηκε το 1991, της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης της Ευρώπης, της γνωστής ΟΝΕ.

Η απόφαση για την ΟΝΕ ήταν το αποτέλεσμα της μεγάλης επέκτασης της δραστηριότητας των μεγάλων επιχειρήσεων και τραπεζών σε πανευρώπαϊκό επίπεδο, που πίεζε για ένα ενιαίο νόμισμα μέσα στην ΕΟΚ, έτσι ώστε να μειωθεί το κόστος της μετατροπής από το ένα νόμισμα στο άλλο για τα κεφάλαια που εξάγονταν πια ελεύθερα απο τη μια χώρα στην άλλη για να παίξουν στο χρηματιστήριο, να κατατεθούν στις τράπεζες που πρόσφεραν μεγαλύτερο επιτόκιο ή να συμμετάσχουν στην κερδοσκοπία των ακινήτων. Αυτό απαιτούσε και μια Κεντρική Τράπεζα που να μπορεί να έχει τη δική της νομισματική πολιτική.

Όσο και αν παρουσιαζόταν πολλές φορές μια ωραιοποιημένη εικόνα, ότι δηλαδή τα κράτη μέλη ενωμένα και ομόφωνα χάραζαν την κοινή τους πορεία, η αλήθεια είναι ότι η συμφωνία του Μάαστριχτ, ήταν το αποτέλεσμα σφοδρών συγκρούσεων και οδυνηρών συμβιβασμών πάνω σε όλα τα ζητήματα, οικονομικά και πολιτικά, που είχαν να αντιμετωπίσουν τα κράτη - μέλη.

Μια πορεία που πέρασε μέσα από συμπληγάδες πέτρες. Ας σκεφτούμε πόσες φορές οι δείκτες του Μάαστριχτ αναθεωρήθηκαν προς τα κάτω λόγω της κρίσης, πόσες φορές τα διάφορα κράτη - μέλη τη μια στιγμή συγκλίνανε και την άλλη απόκλιναν από τους περιβόητους δείκτες, την πολιτική και την κοινωνική κρίση που επέφερε, σ' όλες τις χώρες σχεδόν, η εφαρμογή της πολιτικής της εναρμόνισης.

Τα άμεσα ζητήματα που έχουν στην ατζέντα οι ένδεκα χώρες του ευρώ, προδιαγράφουν την συνέχιση των συγκρούσεων ιδιαίτερα ανάμεσα στους κύριους πρωταγωνιστές του παιγνιδιού, της Γερμανίας και της Γαλλίας. Μέσα στους επόμενους έξι μήνες πρέπει να πάρουν αποφάσεις για την Κοινή Αγροτική Πολιτική, για την μεταρρύθμιση του προϋπολογισμού, την προώθηση του συμφώνου Απασχόλησης και των διαπραγματεύσεων με τις πέντε χώρες της πρώην Ανατολικής Ευρώπης που έχουν επιλεγεί προς ένταξη. Προβλήματα που δίχασαν πολλές φορές τους "εταίρους" το 1998 και η λύση τους δεν θα είναι καθόλου εύκολη υπόθεση ούτε το 1999 γιατί προσκρούουν τα δυο πρώτα στα ιδιαίτερα συμφέροντά τους - μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας - και τα άλλα δυο στις δυσκολίες της οικονομικής κρίσης.

Το ευρώ δεν έχει τίποτα να κάνει με τα συμφέροντα των εργαζόμενων αλλά τις προσπάθειες των καπιταλιστών να εκμεταλλευτούν με το μικρότερο κόστος τα πλεονεκτήματα μιας διευρυμένης αγοράς.

Από το 1991 που καθορίστηκαν απο τα 15 κράτη - μέλη οι προϋποθέσεις για την ΟΝΕ, (δείκτες Μάαστριχτ) και η πολιτική σύγκλισης που εφάρμοσαν οι αντίστοιχες κυβερνήσεις, είχε καταστροφικά αποτελέσματα πάνω στις συνθήκες ζωής και εργασίας εκατομμυρίων εργαζόμενων: ανεργία, ξήλωμα εργασιακών σχέσεων, κάθετη μείωση βιοτικού επιπέδου κλπ.

Και τώρα, ακόμα και μέσα στις 11 χώρες του ευρώ, η κατάσταση για τους εργαζόμενους διαγράφεται το ίδιο ζοφερή. Το γήπεδο μέσα στο οποίο καλούνται να "παίξουν" οι επιχειρήσεις είναι η τεράστια ενιαία ευρώπαϊκή αγορά, όπου ο ανταγωνισμός θα είναι πολύ σκληρός και τα πράγματα γίνονται ακόμα χειρότερα μέσα σε συνθήκες οικονομικής κρίσης, όπως τις σημερινές.

Η ενίσχυση των κεφαλαίων μέσα από συγχωνεύσεις και εξαγορές για να μπορέσουν να αντεπεξέλθουν στις απαιτήσεις του ανταγωνισμού θα συνεχιστεί σε μεγάλο βαθμό και το 1999. Αυτό σημαίνει μαζικές απολύσεις. Όλες οι εταιρείες που προσβλέπουν σε ένα σημαντικό μερίδιο της ευρωαγοράς θα συνεχίσουν την πολιτική μείωση του κόστους τους με αναδιαρθρώσεις στη δομή και στην λειτουργία τους, δηλαδή με απολύσεις, αύξηση παραγωγικότητας και "ευέλικτους" όρους εργασίας.

Τα επόμενα χρόνια προβλέπεται ότι μέχρι και 500 χιλιάδες εργαζόμενοι, που απασχολούνται στις υπηρεσίες συναλλάγματος, θα απολυθούν από τις ευρώπαϊκές τράπεζες.

Με το «Σύμφωνο Σταθερότητας» που υπέγραψαν πριν από ένα χρόνο οι κυβερνήσεις δεσμεύονται στην συνέχιση της πολιτικής της λιτότητας και των περικοπών.

Η απάντηση στις επιθέσεις των καπιταλιστών είτε αυτές γίνονται κάτω από το πρόσχημα της σύγκλισης με τους "δείκτες του Μάαστριχτ" είτε της νομισματικής σταθερότητας είναι αυτή που δόθηκε δυναμικά από εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες τα τελευταία χρόνια στη Ρώμη, την Μαδρίτη, τη Βόννη, το Παρίσι, την Αθήνα. Η απάντηση αυτή είναι η σύγκρουση με τις επιλογές των καπιταλιστών ενάντια στα κάθε λογής "εκσυγχρονιστικά" ή "σταθεροποιητικά" προγράμματά τους.

Μυριάνθη Λοίζου

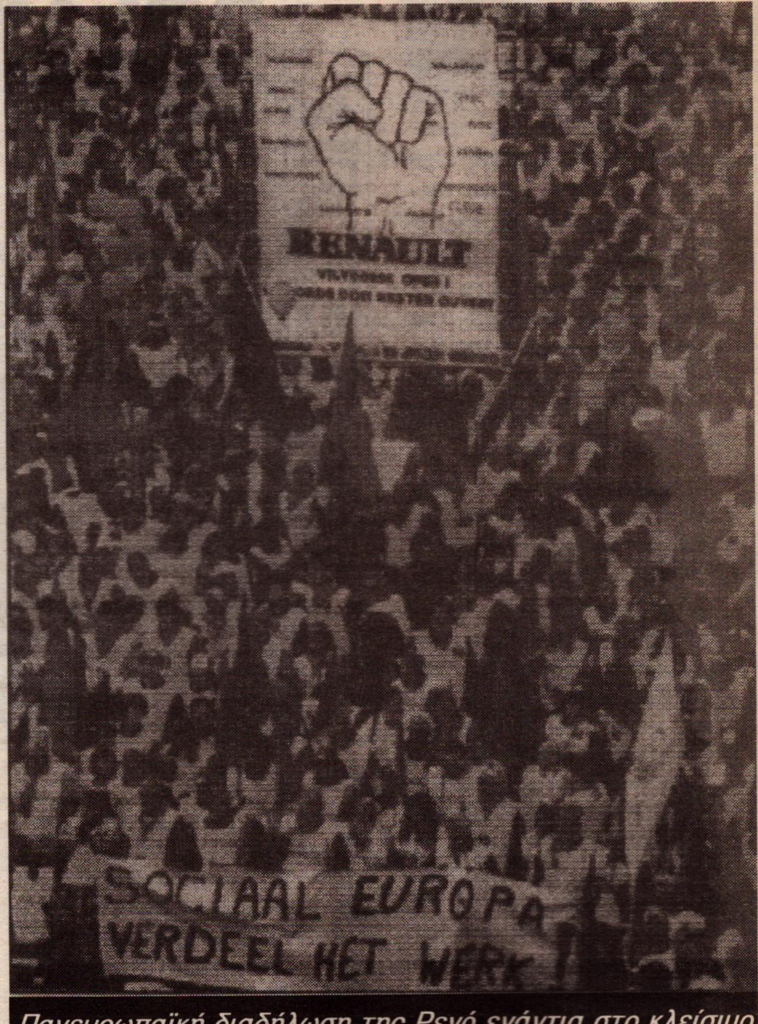

Πανευρωπαϊκή διαδήλωση της Ρενό ενάντια στο κλείσιμο ενός εργοστασίου της στο Βέλγιο. Αυτό είναι το κοινό νόμισμα που εξυπηρετεί τα συμφέροντα των εργατών

Διαμαρτυρία των φοιτητών της ΠΟΦΝΕ

«Πουλείστε κάνα πύραυλο να φτιάξουμε εστία»

Την επίλυση των προβλημάτων που για χρόνια τώρα τους ταλαιπωρούν απαίτησαν οι φοιτητές με την πορεία διαμαρτυρίας που πραγματοποίησαν στα τέλη του περασμένου μήνα. Μια πορεία που οργάνωσαν οι σύνεδροι του 25ου συνεδρίου της ΠΟΦΝΕ. Αφού διέκοψαν τις εργασίες του συνεδρίου, κατευθύνθηκαν στο Υπουργείο Παιδείας απαιτώντας να σταματήσει ο μακροχρόνιος τώρα εμπαιγμός τους απο την κυβέρνηση

Με συνθήματα σε μεγάλο βαθμό εμπνευσμένα απο τις μαθητικές και φοιτητικές κινητοποιήσεις στην Ελλάδα, όπως «*Φτάνει η κοροϊδία, τελείωσαν τα αστεία, άρχισε εξέγερση σ' όλη την παιδεία*», «*Τόσα χρόνια εμπαιγμός, φτάνει πια, λύσεις τώρα*» ή «*Πουλήστε κάνα πύραυλο να φτιάξουμε εστία*» έστελναν το μήνυμα ότι έχουν μπουχτίσει απο τις υποσχέσεις της κυβέρνησης και ότι ήρθε ο καιρός που πρέπει να γίνουν πραγματικές δαπάνες για την παιδεία που να λύσουν τα προβλήματα που τους απασχολούν.

Τα βασικά αιτήματα των φοιτητών είναι: άμεση έναρξη των εργασιών για την Πανεπιστημιούπολη, φοιτητική εστία για τους φοιτητές των δημόσιων σχολών, η φορολογική επιδότηση των 1000 Λ.Κ. που δινεται στους φοιτητές του εξωτερικού να δίνεται και στους φοιτητές του Πανεπιστημίου, ακαδημαϊκή αυτονομία του ΑΤΙ και επαγγελματική κατοχύρωση των απόφοιτων του, κρατικό έλεγχο στις αυξήσεις των διδάκτρων καθώς και την επίσημη αναγνώριση της φοιτητικής ταυτότητας απο το κράτος.

Τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι φοιτητές και κυρίως το οικονομικό φορτίο που έχουν γιατί πρέπει να πληρώνουν ενοίκιο για να μείνουν κάπου αφού δεν υπάρχει Πανεπιστημιούπολη και εστία, καθώς και το πρόβλημα της επαγγελματικής αποκατάστασης τους δικαιολογούν απόλυτα τις κινητοποιήσεις των φοιτητών και επιβάλλουν τη συνέχιση τους ακόμη πιό δυναμικά.

Η διαδήλωση των συνέδρων της ΠΟΦΝΕ έξω απο το Υπουργείο Παιδείας θα πρέπει να αποτελέσει την αρχή αυτών των δυναμικών και μαζικών αγώνων. Πρέπει να οργανωθούν παμφοιτητικές κινητοποιήσεις, συντονισμένα απ' ολες τις φοιτητικές ενώσεις, του ΑΤΙ, του ΑΞΙΚ, ακόμη και μ' αυτές που δεν ειναι μέλη της ΠΟΦΝΕ όπως ειναι η ΦΕΠΑΝ. Δεν πρέπει να επαναληφθεί το φαινόμενο που είχαμε άλλες χρονιές να κινητοποιούνται τη μιά μέρα οι φοιτητές του ΑΤΙ και την άλλη οι φοιτητές της Ξενοδοχιακής ή του πανεπιστήμιου.

Με μιά τέτοια συντονισμένη και πανφοιτητική δράση και μέσα απο δυναμικούς αγώνες με αποχές και καταλήψεις είναι που μπορεί να σπάσει η πολιτική της λιτότητας στην εκπαίδευση και να λυθούν τα προβλήματα των φοιτητών. Μέσα απο μιά τέτοια δράση είναι που μπορούν να χτίσουν και την ενότητα του φοιτητικού κινήματος και να πείσουν τη μάζα των φοιτητών στην ανάγκη ένταξης τους στην ΠΟΦΝΕ. Ετσι είναι που μπορούν να ξεπεράσουν τα εμπόδια που βάζει η Πρωτοπορία, η φοιτητική παράταξη του κυβερνώντος κόμματος, που θέλει το φοιτητικό κίνημα διασπασμένο.

Κυριάκος Κοιλιάρης

ΔΙΕΘΝΗ

Ν. ΚΟΡΕΑ

Λευτεριά στους σοσιαλιστές

Η κυβέρνηση της Νότιας Κορέας φυλακίζει τους σοσιαλιστές που αρνούνται να κάνουν "δήλωση μετανοίας" και να αποκηρύξουν τις ιδέες και τη δράση τους! Πρόκειται για μια πρωτοφανή καταπάτηση των πολιτικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων.

Στις 6 Νοέμβρη, η αστυνομία της Σεούλ συνέλαβε τον Λι Ούι Τσουλ, φοιτητή της Ιατρικής και μέλος της οργάνωσης των Διεθνών Σοσιαλιστών της Νότιας Κορέας (ISSK), που είναι αδελφή οργάνωση τής Εργατικής Δημορατίας. Ο Λι είχε αρχικά συλληφθεί με άλλα 18 μέλη των Διεθνών Σοσιαλιστών τον περασμένο Μάη, αλλά είχε αφεθεί ελεύθερος με αναστολή από το δικαστήριο. Η κατηγορία με την οποία ο γενικός εισαγγελέας διέταξε τη νέα σύλληψη είναι ότι "ο Λι αρνήθηκε να αποκηρύξει δημόσια στη διάρκεια της δίκης τις ιδέες του, οι οποίες έρχονται σε σύγκρουση με τις διατάξεις του Νόμου Εθνικής Ασφαλείας".

Ο εισαγγελέας έχει ζητήσει τη σύλληψη 12 ακόμα μελών της οργάνωσης με την ίδια ακριβώς κατηγορία. Ολοι τους δικάζονται ξανά στο εφετείο στις 20 Γενάρη. Άλλα εννέα μέλη των ISSK βρίσκονται εδώ και μήνες στη φυλακή, έχοντας καταδικαστεί με βάση τον ίδιο διαβόητο νόμο.

Οι αγώνες των εργατών και της νεολαίας της Νότιας Κορέας ενάντια στις επιθέσεις της κυβέρνησης του Κιμ Ντάε Γιουνγκ και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου έχουν κάνει το γύρο του κόσμου μέσα από τα δελτία ειδήσεων και αποτελούν έμπνευση για τους εργάτες που αγωνίζονται σε κάθε χώρα. Οι διώξεις ενάντια στους Διεθνείς Σοσιαλιστές έχουν στόχο να πνίξουν τη φωνή της αντίστασης του εργατικού κινήματος. Δεν πρέπει να τις αφήσουμε να περάσουν.

Στη Νότια Κορέα έχει δημιουργηθεί Επιτροπή Δράσης για την Υπεράσπιση των Διεθνών Σοσιαλιστών. Εκατοντάδες συνδικαλιστές, βουλευτές αριστερών κομμάτων, συγγραφείς, δημοσιογράφοι, πανεπιστημιακοί κλπ από όλο τον κόσμο, υπέγραψαν ένα κείμενο διαμαρτυρίας που δημοσιεύτηκε πρόσφατα στο περιοδικό New York Review of Books.

Οι διώξεις ενάντια στους Διεθνείς Σοσιαλιστές είναι κομμάτι της καταστολής που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση του Κιμ Ντάε Γιουνγκ ενάντια στους αγώνες της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

Η Νότια Κορέα μέχρι πρόσφατα ήταν η "χώρα πρότυπο" για τους καπιταλιστές όλου του κόσμου. Τα τελευταία είκοσι χρόνια κατάφερε να γίνει η 11η οικονομία στον πλανήτη. Αυτή η ανάπτυξη στηρίχθηκε στην ανηλεή καταστολή των εργατών από τον στρατό και την αστυνομία.

Το 1987 μια μαζική εργατική και φοιτητική εξέγερση επέβαλε το τέλος του δικτατορικού καθεστώτος. Ομως, η χούντα άφησε κληρονομιά την σκληρή καταστολή στις δεξιές κυβερνήσεις που την διαδέχθηκαν. Θύμα αυτής της καταστολής ήταν και ο σημερινός πρόεδρος Κιμ Ντάε Γιουνγκ.

Τον Απρίλη του 1998, ο Κιμ κέρδισε τις εκλογές υποσχόμενος ότι θα φέρει πραγματική δημοκρατία. Αντί γι' αυτό, ξεκίνησε μια σειρά νέων σκληρότερων επιθέσεων ενάντια στους εργάτες και τη νεολαία. Η αιτία για την πολιτική του βρίσκεται στην βαθιά κρίση που μαστίζει τον νοτιοκορεάτικο καπιταλισμό, μια κρίση από την οποία δεν μοιάζει ότι μπορεί να ξεφύγει, παρά την τεράστια χρηματοδότηση από το ΔΝΤ.

Απεργίες και καταλήψεις

Ομως, η εργατική τάξη της Νότιας Κορέας έδωσε τη δική της απάντηση στην κρίση: τις απεργίες, τις διαδηλώσεις, τις καταλήψεις. Ενα μήνα μετά την εκλογική νίκη του Κιμ, εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες συμμετείχαν τον περασμένο Μάη σε μια διήμερη γενική απεργία. Τον Ιούνη, οι εργάτες της Χιουντάι απάντησαν με κατάληψη μαζί με τις οικογένειές τους. 15.000 αστυνομικοί πολιόρκησαν το εργοστάσιο και μόνο η υποχωρητική τακτική των συνδικαλιστικών ηγεσιών έδωσε την δυνατότητα στην κυβέρνηση να φτάσει σε ένα συμβιβασμό. Το Αύγουστο η αστυνομία μπόρεσε να διώξει τους εργάτες από τα εργοστάσια της MMC που ήταν σε κατάληψη μόνο μετά από μια πραγματική στρατιωτική επιχείρηση με ελικόπτερα. Στις 8 Νοέμβρη δεκάδες χιλιάδες εργάτες και φοιτητές διαδήλωσαν στην Σεούλ ενάντια στην καταστολή και συγκρούστηκαν με την αστυνομία.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, οι Διεθνείς Σοσιαλιστές, μια οργάνωση με επαναστατικές ιδέες που δεν ταυτίστηκε ποτέ με το χρεοκοπημένο σταλινικό καθεστώς της Βόρειας Κορέας, μπόρεσε πολύ γρήγορα να συνδεθεί με τη βάση των εργατών. Στις 8 Νοέμβρη, οι σύντροφοι των ISSK πούλησαν μέσα σε ελάχιστη ώρα και τα 1500 φύλλα της εφημερίδας τους, πριν ακόμα αρχίσει η διαδήλωση.

Καθώς η άρχουσα τάξη πιέζεται από την κρίση να συνεχίσει τις επιθέσεις, η παρουσία δυνάμεων που πολιτικά μπορούν να προσφέρουν στους εργάτες τη δυνατότητα να ξεπεράσουν τους συμβιβασμούς των ηγεσιών τους, είναι καθοριστική. Αυτούς τους δεσμούς θέλει να κόψει η κυβέρνηση του Κιμ Ντάε Γιουνγκ και αυτό το νόημα έχουν οι διώξεις της αστυνομίας ενάντια στους Διεθνείς Σοσιαλιστές. Ως τώρα δεν έχουν κατορθώσει να τους τσακίσουν.

ΙΡΑΚ

Ο κύκλος αίματος για το πετρέλαιο συνεχίζεται

Οι βομβαρδισμοί που εξαπέλυσαν οι ΗΠΑ και η Βρετανία στο Ιράκ, άφησαν πίσω τους εκατοντάδες νεκρούς και χιλιάδες τραυματίες ανάμεσα στον άμαχο Ιρακινό πληθυσμό αλλά και ανυπολόγιστες καταστροφές. Στις τέσσερις μέρες που διάρκεσαν οι βομβαρδισμοί του Δεκέμβρη, ισοπεδώθηκαν σχολεία, νοσοκομεία, καταφύγια αμάχων και ολόκληρες φτωχογειτονιές της Βαγδάτης.

"Αμεση επίθεση στο ΙΡΑΚ, αλλά 50 χρόνια υποστήριξης στο Ισραήλ" γράφει το πανώ που κρατούσαν διαδηλώτριες στην Ιορδανία

Τόσο ο Κλίντον όσο και ο Μπλερ δήλωναν με ικανοποίηση ότι χτύπησαν την "διεθνή τρομοκρατία" και αποκατάστησαν την ασφάλεια στην περιοχή. Τίποτε όμως δεν μπορεί να κρύψει την υποκρισία τους και τα χοντρά συμφέροντα που κρύβονται πίσω από τους βομβαρδισμούς. Ήθελαν να πλήξουν τα "χημικά οπλοστάσια" του Σαντάμ Χουσέιν, χωρίς όμως να λένε λέξη για τα τεράστια οπλοστάσια χημικών, βιολογικών και πυρηνικών όπλων που κατέχουν οι ΗΠΑ αλλά και ο τοπικός χωροφύλακας τους στην Μ. Ανατολή, το κράτος τρομοκράτης, το Ισραήλ.

Ακόμα, για να δικαιολογήσουν τους βομβαρδισμούς, ισχυρίζονται ότι, ήταν ένας τρόπος να παροτρύνουν τον ιρακινό λαό να ξεσηκωθεί ενάντια στον δικτάτορα Σάνταμ Χουσέιν! Αυτό και αν είναι υποκρισία. Οι ΗΠΑ και η Βρετανία που στήριξαν τα πιο αιματηρά πραξικοπήματα και τους πιο στυγνούς δικτάτορες όπως τον Πινοσέτ και τον Σουχάρτο, μιλούν για προστασία από δικτάτορες! Τον ίδιο τον Σάνταμ Χουσέιν ήταν αυτοί που τον εξόπλισαν σαν αστακό και τον στήριξαν στον περσο-ιρακινό πόλεμο.

Το ίδιο υποκριτική είναι και η δράση της επιτροπής επιθεωρήσεων του ΟΗΕ (Unscom) στο Ιράκ. Από τις αποκαλύψεις που βγαίνουν συνεχώς στην επιφάνεια, τόσο ο προηγούμενος επικεφαλής της επιτροπής όσο και ο τωρινός, ο Μπάτλερ, αλλά και τα περισσότερα μέλη της είναι κατάσκοποι των δυτικών κυβερνήσεων και του Ισραήλ.

Όμως οι πραγματικοί λόγοι των επιθέσεων είναι άλλοι.

Πέραν από τη "σύμπτωση" του χρόνου που έγιναν οι βομβαρδισμοί με την έναρξη της διαδικασίας για παραπομπή του Κλίντον σε δίκη για την υπόθεση Λεβίνσκι, η όλη υπόθεση βρωμά - όπως και το 1991 - πετρέλαιο!

Τους τελευταίους μήνες η τιμή του πετρελαίου έχει πέσει κάτω από τα 10 δολάρια το βαρέλι. Επιπλέον, στην περιοχή της Μ. Ανατολής βρίσκεται το 50% των παγκοσμίως γνωστών αποθεμάτων πετρελαίου, έξω από τα σύνορα της πρώην ΕΣΣΔ.

Με τους βομβαρδισμούς οι ΗΠΑ θέλησαν να στείλουν ένα ξεκάθαρο μήνυμα σ' όλους τους 'ενδιαφερόμενους' ότι αυτές έχουν το πάνω χέρι στην περιοχή. Ήταν όμως και ένα μήνυμα εκφοβισμού των ανταγωνιστών τους που φιλοδοξούν να μπουν στο "παιχνίδι" για τον έλεγχο των κοιτασμάτων πετρελαίου και φυσικού αερίου στην Κασπία. Οι ΗΠΑ ανησυχούν ότι θα χάσουν τελικά τον έλεγχο για το που θα κατευθυνθούν τα νέα αποθέματα πετρελαίου, γι' αυτό προσπαθούν να ενισχύσουν την παρουσία τους στην Μ. Ανατολή και ταυτόχρονα κάνουν ακόμα μια προσπάθεια να την επιβάλουν στην Κασπία.

Αυτά είναι που βρίσκονται πίσω απο τους βομβαρδισμούς του ΙΡΑΚ. Είναι μια βάρβαρη και άδικη ιμπεριαλιστική επιδρομή για τον έλεγχο των πετρελαίων

Η δύναμη που μπορεί να σταματήσει αυτές τις επιθέσεις βρίσκεται στο ίδιο το εργατικό κίνημα σε όλο τον κόσμο, που έχει βαφτεί κυριολεκτικά στο αίμα για τα πετρέλαια των καπιταλιστών.

Δυστυχώς η κινητοποίηση που κάλεσε στη Λευκωσία το ΑΚΕΛ κυριαρχήθηκε για άλλη μια φορά απο εθνικιστικά συνθήματα. Στην ουσία κατηγορούσε τους αμερικανούς ότι βομβαρδίζουν το ΙΡΑΚ που «δεν εφαρμόζει» τα ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας αλλά κάνουν τα στραβά μάτια για την Τουρκία που παραβιάζει τα ψηφίσματα των Ηνωμένων Εθνών για το Κυπριακό.

Η Εργατική Δημοκρατία, από την πρώτη μέρα των βομβαρδισμών κυκλοφόρησε ψήφισμα που κατάγγελλε την επίθεση και ζητούσε την άμεση αποχώρηση των δυτικών από το Ιράκ. Επιπλέον κατάγγελλε την κυβέρνηση Κληρίδη για την κάλυψη που παρείχε μέσα από τις δηλώσεις του κυβερνητικού εκπροσώπου, στον Κλίντον και το Μπλερ, ότι δήθεν "οι επιθέσεις είναι υπέρ της διεθνούς νομιμότητας". Ζητούσαμε και ζητούμε να σταματήσει αμέσως το εμπάργκο ενάντια στο ΙΡΑΚ που στοιχίζει την ζωή σε χιλιάδες άτομα κάθε χρόνο, κυρίως παιδιά, απο τη έλλειψη φαρμάκων και άλλων ειδών πρώτης ανάγκης.

Αντώνης Σαρρής

"ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ" ΣΤΟΥΣ S-

Να "αποχαιρετήσου μαζί και τον Κληρί

Για κάθε ταξικά συνειδητό εργαζόμενο, για κάθε ειλικρινή υποστηρικτή της ειρήνης και της επαναπροσέγγισης, η ακύρωση της έλευσης των ρωσικών πύραυλων στην Κύπρο αποτελεί μια πέρα για πέρα καλοδεχούμενη εξέλιξη. Πρόκειται για ένα ηχηρό χαστούκι στη μούρη των εθνοπατέρων. Στη μούρη της πολιτικής του "ενεργού ηφαιστείου" και του ίδιου του Κληρίδη - του κατ' εξοχήν εκφραστή της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης.

Απο το βράδυ κιόλας της 29ης του Δεκέμβρη οι διάφοροι "πολιτικοί αναλυτές" διαπίστωναν με θλίψη ότι "η αξιοπιστία της κυβέρνησης Κληρίδη έχει πατώσει, στο εσωτερικό και διεθνώς". Οι αρχηγοί των κομμάτων - "η υπεύθυνη ηγεσία του τόπου" - χαρακτήρισαν την υποστολή των S-300 σαν "οδυνηρή εξελίξει".

Για τη συντριπτική πλειοψηφία ομως του κόσμου, η αλλαγή της απόφασης για τους πύραυλους έγινε δεκτή μ' ένα βάθη αίσθημα ανακούφισης. Γιατί η ίδια η εμπειρία έχει δείξει ότι θύματα της "ηφαιστειακής δράσης" των άρχουσων τάξεων της Κύπρου, της Ελλάδας και την Τουρκίας ειναι οι απλοί άνθρωποι του μόχθου, τα θύματα της καθημερινής τους εκμετάλλευσης - που τίποτα δεν έχουν να μοιράσουν μεταξύ τους.

Ήττα του εθνικισμού

Ο Κληρίδης και οι συνοδοιπόροι του πρόβαλλαν για χρόνια τον ψεύτικο ισχυρισμό ότι οι εξοπλισμοί αποτελούν παράγοντα αποτροπής μιας νέας ανάφλεξης, ότι "εγγυούνται την ειρήνη". Κορωνίδα αυτής της "φιλειρηνικής" πολιτικής το Δόγμα του Ενιαίου Αμυντικού Χώρου και το περιβόητο *casus belli*, αιχμή του δόρατος οι S-300.

Έχει φανεί πια πόσο επικίνδυνη ειναι αυτή η πολιτική. Οι S-300, τα T-80, τα BMP-3 και οι αεροναυτικές βάσεις όχι μόνο δεν απομάκρυναν τον κίνδυνο του πολέμου αλλά συνέβαλαν στη δημιουργία ενός οξύτατου κλίματος έντασης. Τέτοιου, που ανάγκασε και τους ίδιους να υποκύψουν απέναντι του, ακυρώνοντας την εγκατάσταση των πυραύλων στη Κύπρο. Ο πυρήνας αυτής της πολιτικής τώρα σκουριάζει σε κάποια αποθήκη κάπου στη Ρωσία.

Ο Νίκος Αναστασιάδης, που μέχρι χθες ωρυόταν υπέρ της εγκατάστασης των πύραυλων και διαβεβαίωνε ότι ήταν "απίθανη η περίπτωση ενός θερμού επεισοδίου", σήμερα εξηγεί (όντως, με ύφος δυσκοίλιο) ότι η μη εγκατάσταση τους αποσκοπούσε στην "αποφυγή νέων πολεμικών περιπετειών για το έθνος". Δεν υπάρχει τίποτα το "παράδοξο" σε αυτή την αντίφαση.

Έπαιξαν με τη φωτιά: "*Το Κυπριακό δεν ειναι ένα σβησμένο ηφαίστειο αλλά ένα ηφαίστειο το οποίο μπορεί να εκραγεί και να αποσταθεροποιήσει όχι την Κύπρο αλλά ολόκληρη την περιοχή της Μεσογείου*" (Κληρίδης 6/12/97)... Και έχασαν!

Σήμερα η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη αντιμετωπίζει σοβαρό πρόβλημα στρατηγικής στο Κυπριακό.

Οι δυο περίφημοι "πυλώνες" της πολιτικής Κληρίδη - κλιμάκωση των εξοπλισμών, ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση - απο άξονες "διεκδικητικότητας" του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού έχουν μετατραπεί σε σύμβολα αμηχανίας, αβεβαιότητας και ταπείνωσης. Γιατί και η "πορεία ένταξης" διαγράφεται δύσκολη, αβέβαιη και μακρόχρονη. Σύμφωνα με τους πιο "αισιόδοξους" υπολογισμούς, οι ελληνοκύπριοι καπιταλιστές δικαιούνται να ελπίζουν στην ένταξη γύρω στο 2006. Χρόνος που ενδεικτικά ξεπερνά τα όρια της πολιτικής αλλά και της βιολογικής μάλλον θητείας του Κληρίδη.

Νέα Δεδομένα

Το κύριο επιχείρημα που σήμερα προβάλλει η κυβέρνηση και τα κόμματα που την στηρίζουν για να εξηγήσουν την υπαναχώρηση τους στο ζήτημα των πύραυλων ειναι ότι "στο μεταξύ έχουν προκύψει νέα δεδομένα". Αυτός ο ισχυρισμός τους όμως δεν συνοδεύεται απο κάποια νέα στοιχεία που να τον εμπεριστατώνουν. Αντίθετα, προβάλλεται στη βάση των ίδιων ακριβώς επιχειρημάτων που μόλις προηγούμενα χρησιμοποιούσαν για να αξιώσουν την εγκατάσταση τους: Ζητήματα ασφάλειας, κυριαρχίας, ενίσχυσης διαπραγματευτικής θέσης, κ.ο.κ.

Αν τα δεδομένα δεν είχαν πραγματικά αλλάξει, σίγουρα θα τα επινοούσαν. Κάποια δεδομένα όμως άλλαξαν πραγματικά και η όλη τους προσπάθεια τώρα συγκεντρώνεται στο πως θα τα αποσιωπήσουν, ανεξαρτήτως ασυνέπειας στην "επιχειρηματολογία" τους. Γιατί αυτά τα νέα δεδομένα, ενώ δεν καθόρισαν το "γκραντ φινάλε" των S-300, οπωσδήποτε αποκαλύπτουν το μέγεθος και τον πραγματικό χαρακτήρα των συμφερόντων που διακυβεύονται στην ελληνοτουρκική διαμάχη. Που μετρούνται σε δισεκατομμύρια πετροδολάρια και ευρώ.

Η απόπειρα εγκατάστασης των S-300 στη Κύπρο τίποτα δεν είχε να κάνει με την ασφάλεια των απλών ανθρώπων. Είχε όμως πολλά να κάνει με την προσπάθεια των Ελλήνων (και των Ελληνοκυπρίων) καπιταλιστών να εξασφαλίσουν τον έλεγχο της ροής του πετρελαίου απο την Κασπία στις αγορές της Ευρώπης. Στην ακτίνα δράσης των S-300 δεν βρίσκονταν τα περίφημα "κυριαρχικά δικαιώματα της Κυπριακής Δημοκρατίας" αλλά ο τουρκικός πετρελαιαγωγός με τερματικό στο λιμάνι του Τσεΐχάν, 60 χιλιόμετρα βόρεια της Κύπρου. Αυτή ήταν η πραγματική "διαπραγματευτική αξία" των πυραύλων. Ο αποσταθεροποιητικός τους ρόλος για τα τούρκικα συμφέροντα, που θα μπορούσε μάλιστα να ευνοήσει την κατασκευή ενός απο τους εναλλακτικούς αγωγούς, του ελληνικού με κατάληξη στην Αλεξανδρούπολη.

Η αλυσιδωτή κατάρρευση των οικονομιών της Νοτιοανατολικής Ασίας και στη συνέχεια της Ρωσίας, ωστόσο, οδήγησε τους τελευταίους μήνες στη κατακόρυφη πτώση της τιμής του πετρελαίου. Έχει ήδη πέσει κάτω απο τα 10 δολάρια το βαρέλι, κατρακυλώντας στο χαμηλότερο επίπεδο των τελευταίων 22 χρόνων. Οι προβλέψεις μάλιστα δεν αποκλείουν μέσα στους επόμενους 8 μήνες την παραπέρα "διολίσθηση" της τιμής του πετρελαίου στα 6.5 δολάρια το βαρέλι, δηλαδή στα επίπεδα του 1973. Επιπρόσθετα, πρόσφατα εμφανίσθηκαν "προβληματισμοί" για το πραγματικό μέγεθος των αποθεμάτων πετρελαίου της Κασπίας." Στην καλύτερη περίπτωση ειναι μια ακόμα Βόρεια Θάλασσα και όχι μια νέα Σαουδική Αραβία" σύμφωνα με μερικούς "εμπειρογνώμονες"

Αυτά το "νέα δεδομένα" κάνουν ασύμφορη για την εξόρυξη του κασπιανού πετρελαίου και αναστέλλουν, επί του παρόντος, την κατασκευή του αγωγού προς τη Μεσόγειο.

Ένας πιθανά μικρός όγκος αποθεμάτων πετρελαίου, μαζί με το πολιτικό και οικονομικό κόστος της κατασκευής των αγωγών θα σημαίνουν ότι η Κασπία δεν προσφέρεται σαν "άσσος στο μανίκι" των υπό-ιμπεριαλισμών της ανατολικής Μεσόγειου - ούτε της Ελλάδας, ούτε της Τουρκίας.

Αυτά τα "νέα δεδομένα" έβαλαν κάτω απο πρόσθετη αμφισβήτηση και το "δικαιολογημένο" του ρίσκου της εγκατάστασης των ρωσικών πύραυλων στη Κύπρο.

Η οικονομική κατάρρευση της Ρωσίας - μιας σημαντικής "φίλης" δύναμης που θέλησε να κατεβεί και η ίδια στη Μεσόγειο με τους S-300 - ήταν επίσης ένα νέο δεδομένο που έπρεπε τώρα να σταθμιστεί εκ νέου. Ενώ η πρόσφατη φονική επίθεση των ΗΠΑ ενάντια στο Ιράκ ήταν σαφής υπενθύμιση προς όλες τις περιφερειακές δυνάμεις ότι η υπερδύναμη δεν έπαψε να ελέγχει τις ισορροπίες. Όλα αυτά συνέδραμαν σημαντικά στο να αναθεωρήσουν Λευκωσία και Αθήνα την απόφαση της για εγκατάσταση των πύραυλων.

Ψεύτικες υποσχέσεις

Οι προσπάθεια του Αναστασιάδη και άλλων παραγόντων του κυβερνώντος κόμματος να ρίξουν το βάρος της ευθύνης γι αυτή την εξέλιξη στην ελληνική κυβέρνηση δεν τους σώζει με τίποτα. Αντίθετα, κτυπά στην καρδιά της πολιτικής που οι ίδιοι πρόβαλλαν μέχρι τώρα, ότι δηλαδή το "εθνικό κέντρο", η Ελλάδα, είναι "το βασικό στήριγμα του αγώνα μας". Η αξιοπιστία της κυβέρνησης Κληρίδη και της ελληνοκεντρικής πολιτικής της βρίσκεται αναμφίβολα στο χαμηλότερο της σημείο.

Οι πρώτοι δέκα μήνες της δεύτερης προεδρίας του Κληρίδη είναι μια διαρκής διάψευση υποσχέσεων και προεκλογικών δεσμεύσεων. Δεσμεύτηκε απέναντι στην ΕΔΕΚ ότι δεν θα προωθήσει πραξικοπηματίες σε κρατικά αξιώματα. Αντί αυτού, διόρισε υπουργό Υγείας τον Σολωμή που καταγγέλθηκε επώνυμα ότι έπαιξε ρόλο ανακριτή στο πραξικόπημα. Υποσχέθηκε ότι δεν θα βάλει φορολογίες το 1998 και κατέθεσε φορολογικό πακέτο μαμούθ. Αύξησε την εισφορά για την άμυνα και τσεπώνει 70 εκατομμύρια σαν κρυφή φορολογία απο την πτώση της τιμής των πετρελαιοειδών. Υποσχέθηκε έργα και σχολεία και δεν έκανε απολύτως τίποτα.

Η ακύρωση της παραλαβής των S-300 ήταν το αποκορύφωμα αυτής της πορείας που ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων.

Οι περισσότεροι όμως είναι αγανακτισμένοι όχι γιατί θα ήθελαν να δουν τους πύραυλους να έρχονται - έστω και αν η διατύπωση αυτό αφήνει συχνά να εννοηθεί - αλλά γιατί ειναι διάχυτη η αίσθηση ότι αυτή η κυβέρνηση μας δουλεύει. Κέρδισε τις εκλογές δίνοντας μία σειρά απο υποσχέσεις (όποιες κι' αν ήταν οι υποσχέσεις) και καμιά δεν υλοποίησε. Αντίθετα συνεχίζει τις φορολογίες, τη λιτότητα και τις περικοπές.

Αυτό είναι που τροφοδοτεί την αγανάκτηση του κόσμου και δυναμώνει την αυτοπεποίθηση του για να απαντήσει: "Να μας δώσουν τα λεφτά μας πίσω"! Ήταν πολλοί που την προηγούμενη περίοδο ήθελαν να αντιδράσουν στα αντεργατικά μέτρα που επέβαλλε η κυβέρνηση με πρόσχημα την "ενίσχυση του εθνικού μας θέματος", αλλά φοβόντουσαν μήπως εισπράξουν τον χαρακτηρισμό του "προδότη". Σήμερα νοιώθουν την αυτοπεποίθηση να κοντράρουν τις επιλογές της κυβέρνησης.

Αυτό ίσως να είναι και το μεγαλύτερο κόστος της κυβέρνησης απο την ακύρωση της παραλαβής των S-300. Ήδη έχει ανοίξει μια σειρά απο μέτωπα ενάντια στην εργατική τάξη, μείωση μισθών πρόσληψης, κατάργηση καταλόγου διοριστέων για τους καθηγητές, ιδιωτικοποιήσεις, ενώ θέλει να αυξήσει το όριο συνταξιοδότησης των δημοσίων στα 65. Έλπιζε ότι θα μπορούσε να τα περάσει όλα αυτά χρησιμοποιώντας το χαρτί του εθνικισμού και ειδικά των S-300 . Μετά τις τελευταίες εξελίξεις αυτό το χαρτί έχει αδυνατίσει.

Ευθύνες

Τα πράγματα γίνονται χειρότερα για τη κυβέρνηση εξαιτίας της πολιτικής κρίσης που έχει δημιουργηθεί. Η ΕΔΕΚ

Αυτή είναι η εικόνα της κυβέρ

-300

υμε”
ίδη

βέρνησης Κληρίδη μετά την απόφαση για τους S-300

αποχώρησε απο τη κυβέρνηση ενώ στελέχη του ΔΗΣΥ μιλούν ανοιχτά ενάντια στην κυβέρνηση.

Πρόβλημα αξιοπιστίας όμως δεν έχει μόνο η κυβέρνηση και τα κόμματα που την στήριξαν όπως η ΕΔΕΚ. Έχει και το ΑΚΕΛ που κράτησε μια στάση μεσοβέζικη, υπερψηφίζοντας τα κονδύλια για τους πυραύλους αλλά κατηγορώντας τον Κληρίδη για προχειρότητα και έλλειψη συλλογικότητας στους χειρισμούς. Μέχρι τέλους αρνήθηκε να τοποθετηθεί ξεκάθαρα ενάντια στους S-300 προσπαθώντας να δημιουργήσει γέφυρες για εκλογικές συνεργασίες με την ΕΔΕΚ και το ΔΗΚΟ του Κυπριανού που πλειοδότησαν για την εγκατάσταση των πυραύλων.

Ειναι γι' αυτό που σήμερα το ΑΚΕΛ δεν μπορεί να καρπωθεί και να αξιοποιήσει την αντικυβερνητική διάθεση του κόσμου. Αντίθετα δέχεται τα πυρά των υποστηριχτών του γιατί ειναι φανερό ότι ένα σπρώξιμο απο την αντιπολίτευση και κύρια το ΑΚΕΛ θα ήταν αρκετό για να ρίξει την κυβέρνηση των σκανδάλων, της λιτότητας και της πολεμοκαπηλιας.

Η κρίση αναξιοπιστίας καλύπτει σήμερα ολόκληρο το φάσμα της πολιτικής ηγεσίας, είτε βρίσκεται στη συμπολίτευση είτε στην αντιπολίτευση.

Η οργάνωση Εργατική Δημοκρατία απο την αρχή τοποθετήθηκε ξεκάθαρα ενάντια στους S-300, χαρακτηρίζοντας τους σαν μία πολεμοκάπηλη επιλογή. Απο την πρώτη κιόλας στιγμή της εξαγγελίας της αγοράς τους η Εργατική Δημοκρατία κυκλοφόρησε με το πρωτοσέλιδο *“Θέλουμε ΑΤΑ και αυξήσεις, όχι S-300 και απολύσεις”*. Μέσα σ' αυτά τα δύο χρόνια κρατήσαμε με συνέπεια αυτή τη στάση μέσα απο την εφημερίδα μας, με ψηφίσματα, με πανό και συνθήματα στις εκδηλώσεις και τις πορείες. Οργανώσαμε εκδηλώσεις και συζητήσεις με τη συμμετοχή σοσιαλιστών συντρόφων απο την Ελλάδα, τη Τουρκία και τουρκοκύπριων αγωνιστών της επαναπροσέγγισης. Αποκαλύπταμε διαρκώς το πολεμοκάπηλο περιεχόμενο του Δόγματος και τον αντιδραστικό χαρακτήρα του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, δείχνοντας ότι ο δρόμος για την ειρήνη είναι η επαναπροσέγγιση και ο διεθνισμός και όχι οι εξοπλισμοί. Ήμασταν αυτοί που υποστηρίξαμε ότι έπρεπε να παλέψουμε για *“Να διώξουμε την κυβέρνηση των S-300 και της λιτότητας”*.

Σήμερα οι εξελίξεις δικαιώνουν την Εργατική Δημοκρατία και τα νέα συνθήματα που προβάλλει: *«Πουλήστε τους πύραυλους να φτιάξουμε σχολεία», «Μαζί με τους πυραύλους να ξεφορτωθούμε και τον Κληρίδη»*.

Οι σημερινές εξελίξεις δείχνουν ακόμη πόσο σημαντικό ειναι να προωθηθεί αυτή η πολιτική απο μια μαζική οργάνωση, ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Το ΑΚΕΛ έδειξε ότι ούτε θέλει, ούτε και μπορεί πια να γίνει ένα τέτοιο κόμμα. Γι' αυτό η ανάγκη να το κτίσουμε είναι άμεση και επιτατική. Για μια τέτοια προοπτική παλεύει η Εργατική Δημοκρατία.

Τι λενε οι Σοσιαλιστες

Πώς γράφεται ή ιστορία

Η ένταση της κρίσης του καπιταλισμού δεν κρύβεται με τίποτα. Εκατομμύρια απλοί άνθρωποι βλέπουν την ζωή τους να συνθλίβεται από την οικονομική κρίση, τον πόλεμο, την ανεργία, τα ελαστικά ωράρια και την εντατικοποίηση. Κάθε μέρα γίνεται πιο δύσκολο να ικανοποιήσουν τις βασικές τους ανάγκες.

Σ' ολόκληρο τον κόσμο εκατομμύρια άνθρωποι εξεγείρονται ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση. Οι εξεγερμένοι στην Ινδονησία και την Αλβανία, οι απεργοί εργάτες στην Νότια Κορέα, οι απεργοί της UPS στις ΗΠΑ, τα εκατομμύρια των ιταλών και γάλλων εργατών που γονάτισαν τις συντηρητικές κυβερνήσεις των χωρών τους μέχρι τους έλληνες εργάτες και μαθητές που δίνουν φανταστικές μάχες ενάντια στον σοσιαλδημοκράτη Σημίτη δείχνουν πώς οι απλοί άνθρωποι παλεύουν ενάντια σ' ένα γερασμένο σύστημα - τον καπιταλισμό - και γράφουν την δική τους ιστορία.

Κυρίαρχη ιδεολογία

Στην κυρίαρχη ερμηνεία της ιστορίας δεν υπάρχει περιθώριο για τις κατώτερες κοινωνικές τάξεις να γίνουν οι πρωταγωνιστές και να καθορίσουν την ιστορική εξέλιξη και ακόμα δεν υπάρχει περιθώριο να ξεφορτωθούμε τον πόλεμο και τις κρίσεις για να περάσει η ανθρώπινη κοινωνία σε μια περίοδο συνεχούς ειρήνης και ανάπτυξης.

Η κυρίαρχη ιδεολογία εξετάζει την ιστορία με διάφορους τρόπους που όμως έχουν ένα κοινό χαρακτηριστικό: Ότι υπάρχει στην ιστορία μια συνέχεια, μια κανονικότητα που μπορεί να διακόπτεται προσωρινά από πολέμους, εξεγέρσεις, οικονομικές κρίσεις και πείνα αλλά επιστρέφει ξανά πίσω στην κανονικότητα της.

Η ιστορία παρουσιάζεται σαν μία σειρά από επεισόδια, σαν οι πράξεις και τα οράματα μεγάλων αντρών-και σπανιότερα γυναικών, η σύγκρουση ιδεών ή ακόμα το έργο του Θεού όπου οι απλοί άνθρωποι είναι άβουλοι θεατές και κομπάρσοι ή παρουσιάζονται σαν ο εξαγριωμένος όχλος που άμυαλα τρομοκρατεί και καταστρέφει.

Ο παραλογισμός και η απάνθρωπη συμπεριφορά βρίσκουν την δικαιολογία τους σαν παρεκκλίσεις από το κανονικό που θα υπάρχουν πάντα.

Ταξικοί αγώνες

Ο μαρξισμός προσφέρει μία συνολική εξήγηση για την κοινωνία, για το παρελθόν και το παρόν της, για την ιστορία της. Ακόμα δίνει την προοπτική δείχνοντας πώς τα συμφέροντα των αστών αποτελούν τροχοπέδη στην παραπέρα πρόοδο της κοινωνίας και ότι η εξουσία τους πρέπει να ανατραπεί.

Ο Μαρξ δέιχνει ένα νέο τρόπο εξήγησης της ιστορίας. Γράφει στο Μανιφέστο:

“Η ιστορία όλων των ως τώρα κοινωνιών είναι η ιστορία ταξικών αγώνων.”

Αφετηρία για τον Μαρξ είναι το γεγονός ότι οι άνθρωποι πρέπει να εξασφαλίσουν πρώτα τροφή, ρούχα και στέγη για τους εαυτούς τους και τις οικογένειες τους πριν ασχοληθούν με οτιδήποτε άλλο. Αυτό είναι τόσο απαραίτητο σήμερα όσο και στο παρελθόν.

Για να μαζέψουν καρπούς από την φύση, για να καλλιεργήσουν σιτηρά, για να εξορύξουν μετάλλευμα, για να αναπτύξουν την κατασκευή εργαλείων που τους βοηθούν οι άνθρωποι πρέπει να οργανωθούν και να συνεργαστούν.

Όμως στην πρόσφατη ιστορία μία μειοψηφία ανθρώπων πέρασε κάτω από τον έλεγχο της τα μέσα της παραγωγής. Έτσι η πλειοψηφία των ανθρώπων είναι αναγκασμένη να δουλεύει για όφελος της πλειοψηφίας, ξεκομμένη από τα μέσα παραγωγής, για να επιβιώσει.

Οι σκλάβοι ήταν αναγκασμένοι να δουλεύουν για τα αφεντικά τους, οι δουλοπάροικοι για τους φεουδάρχες και οι εργάτες για τους καπιταλιστές.

Από εδώ γεννιούνται οι αντιφάσεις που είναι συστατικό μέρος κάθε ταξικής κοινωνίας και με την σειρά τους οδηγούν στους πολέμους, τις κρίσεις αλλά και τις εξεγέρσεις.

Η σύγκρουση ανάμεσα σ' αυτούς που έχουν την ιδιοκτησία και τον έλεγχο των μέσων παραγωγής και της υπόλοιπης κοινωνίας είναι ο ταξικός αγώνας και για τον Μαρξ είναι αυτός που καθορίζει ολόκληρη την κοινωνία και τον πολιτισμό της.

Ο Μαρξ περιέγραψε πώς νέοι μέθοδοι παραγωγής και η νέα τεχνολογία αυξάνουν τον έλεγχο που έχουν οι άνθρωποι πάνω στην φύση.

Σιγά-σιγά οι αλλαγές αυτές μαζεύονται και αναπτύσσονται δημιουργώντας καινούργιες κοινωνικές δυνάμεις που συγκρούονται με την παλαιά τάξη πραγμάτων μέσα στην κοινωνία. Οι καπιταλιστές έμποροι και επιχειρηματίες αναπτύχθηκαν μέσα στην φεουδαρχία και αντιπροσώπευαν ένα νέο τρόπο οργάνωσης της παραγωγής και της κοινωνίας.

Η μακρόχρονη σύγκρουση ανάμεσα στο παλαιό και το νέο έγινε και σε επίπεδο ιδεών αλλά καθοριστικό ρόλο έπαιξαν οι αστικές επαναστάσεις όπως η Γαλλική Επανάσταση.

Έτσι και η εργατική τάξη μπορεί να γίνει η επαναστατική τάξη που εκφράζοντας τα συμφέροντα των απλών ανθρώπων θα ανατρέψει τον καπιταλισμό και θα κτίσει την αταξική κοινωνία του μέλλοντος που απαλλαγμένη από τις αντιφάσεις του καπιταλισμού θα είναι μία κοινωνία ειρήνης και συνεχούς ανάπτυξης.

Μηχανική κίνηση

Απλοποιώντας την μαρξιστική θεωρία πολλοί καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι είναι αρκετό να γίνουν αλλαγές στα μέσα παραγωγής για να ακολουθήσει μηχανικά και αναπόφευκτα και η αλλαγή στην οργάνωση ολόκληρης της κοινωνίας.

Όμως τα εργαλεία και η τεχνολογία είναι μόνο μέρος των παραγωγικών δυνάμεων. Για τον Μαρξ: *“Απ' όλα τα μέσα παραγωγής, η μεγαλύτερη παραγωγική δύναμη, είναι η ίδια η επαναστατική τάξη.”*

Η τεχνολογική ανάπτυξη σημαίνει ότι στα χέρια των εργαζομένων συγκεντρώνεται σήμερα απείρως μεγαλύτερη δύναμη. Οι άνθρωποι με την τεχνική και την κοινωνική εμπειρία τους, τις ανάγκες και τα όνειρα τους είναι πιο σημαντικοί από την τεχνολογία. Αν θα χρησιμοποιήσουν την δύναμη τους για να ανατρέψουν τον καπιταλισμό και να κτίσουν μια ανθρώπινη κοινωνία εξαρτάται από την επαναστατική τους οργάνωση και το επίπεδο της ταξικής τους συνείδησης.

Σαν σοσιαλιστές τονίζουμε τον ρόλο των μαζών στην ιστορία αλλά αναγνωρίζουμε και τον πολύ σημαντικό ρόλο της ηγεσίας του επαναστατικού κινήματος κύρια σε περιόδους κρίσης.

Επαναστατική οργάνωση

Ο καπιταλισμός έχει περάσει μέσα από τρομερές οικονομικές και πολιτικές κρίσεις. Όμως μόνο το 1917, στην Ρώσικη Επανάσταση, μπόρεσε η εργατική τάξη να πάρει τον έλεγχο της κοινωνίας και για ένα σύντομο χρονικό διάστημα, να μας δώσει δείγματα για το πώς θα είναι οργανωμένη η μελλοντική σοσιαλιστική κοινωνία. Καθοριστικό ρόλο για την νίκη της εργατικής τάξης έπαιξε το μπολσεβίκικο κόμμα και οι ηγέτες του Λένιν και Τρότσκι.

Από την ιστορία χρειάζεται να πάρουμε τα μαθήματα μας τόσο από τις ήττες όσο και τις νίκες και πάνω από όλα χρειάζεται να κτίσουμε την επιρροή των ιδεών μας και της επαναστατικής οργάνωσης μας για να συμβάλουμε στην αλλαγή της κοινωνίας και στον καθορισμό της μελλοντικής ιστορίας.

Σταύρος Σιδεράς

0% αύξηση δίνει στους ημικρατικούς

Μηδέν να είναι οι μέρες της Κυβέρνησης

Μηδενικές αυξήσεις προτείνει ο Χριστοδούλου στους εργαζόμενους των ημικρατικών οργανισμών για το '98. Ζητά ακόμα τριετή συλλογική σύμβαση με αυξήσεις «ψίχουλα», 1% για το '99 και 2% για το 2000. Μ' αυτές τις αυξήσεις οι περισσότεροι εργαζόμενοι θα πάρουν αύξηση 2,25 σεντ για το '99 και 4,50 σέντ για το 2000.

Η πρόταση Χριστοδούλου και οι «αυξήσεις» του είναι σκέτη κοροϊδία. Με την αύξηση της «έκτακτης εισφοράς για την άμυνα» απο 2% σε 3% μας πήραν τα τριπλά. Ενώ θέλει να πάρει ακόμα περισσότερα με την αύξηση του ΦΠΑ και το νέο φορολογικό πακέτο που ετοιμάζει.

Κι' όμως οι ηγεσίες των συντεχνιών δέχτηκαν αυτά τα ψίχουλα και απάντησαν θετικά στην πρόταση του Χριστοδούλου.

Οι εργαζόμενοι σ' αυτούς τους οργανισμούς που έχουν τις πιο μαζικές και δυνατές συνδικαλιστικές οργανώσεις μπορούν να κερδίσουν πολύ περισσότερα. Μόνο η απειλή της απεργίας στα τηλέφωνα και το ρεύμα που μπορεί να παραλύσει ολόκληρη την οικονομία είναι αρκετή για να αναγκάσει την κυβέρνηση να δώσει πραγματικές αυξήσεις.

Κι' όμως οι ηγεσίες των συντεχνιών άφησαν την δύναμη των εργαζομένων, που μπορούσε να σπάσει τα αδιέξοδα και την αδιαλλαξία της κυβέρνησης στην αδράνεια. Δεν κινητοποίησαν τους εργαζόμενους που έχουν κάθε δίκαιο να πάρουν περισσότερα. Αυτοί παράγουν τόσο πλούτο κ' όχι οι Ζιβανάρηδες. Στην ΑΤΗΚ και την ΑΗΚ, τα κέρδη ξεπερνούν τα 20 με 30 εκατομμύρια λίρες τον χρόνο.

Αυτή η στάση της ηγεσίας των συντεχνιών, έχει ανοίξει την όρεξη του Χριστοδούλου, ο οποίος συζητά όπως μας είπε με την ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ την αύξηση του ορίου σύνταξης απο τα 60 στα 65, αντί να συζητούν για την μείωση του ορίου σύνταξης και των ωρών εργασίας που θα φέρει και την μείωση της ανεργίας, όπως ζητά σήμερα το εργατικό κίνημα διεθνώς. Αυτή η ανοχή και η υποχωρητικότητα της ηγεσίας των συντεχνιών, τον έκανε να ζητά τώρα να καταργήσει και τα εφάπαξ της αφυπηρέτησης για τους νέους εργαζόμενους στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα.

Η αποδοχή αυτής της πρότασης δεν κτυπά μόνο τους εργαζόμενους στους ημικρατικούς οργανισμούς αλλά και τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα. Οι εργοδότες στο ιδιωτικό τομέα θα αποθρασυνθούν και θα ακολουθήσουν τον ίδιο δρόμο των μηδενικών αυξήσεων.

Πολλοί εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα βάζουν σαν παράδειγμα τους εργαζόμενους στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα και διεκδικήσουν τις ανάλογες αυξήσεις. Πάνω σ' αυτή την πρόταση θα πατήσουν οι γραφειοκράτες των συντεχνιών και θα την χρησιμοποιήσουν για να πείσουν τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα να δεχτούν ακόμα πιο λίγα.

Γι' αυτούς τους λόγους η πρόταση Χριστοδούλου δεν πρέπει να περάσει απο τις Γενικές Συνελεύσεις των εργαζομένων. Οι κυβερνητικοί γιατροί με μαζικές ψηφοφορίες ανέτρεψαν τις κατ' αρχή συμφωνίες της ΠΑΣΥΔΥ με τον Χριστοδούλου. Μία ανάλογη απάντηση χρειάζεται σήμερα στους ημικρατικούς.

Ν.Α

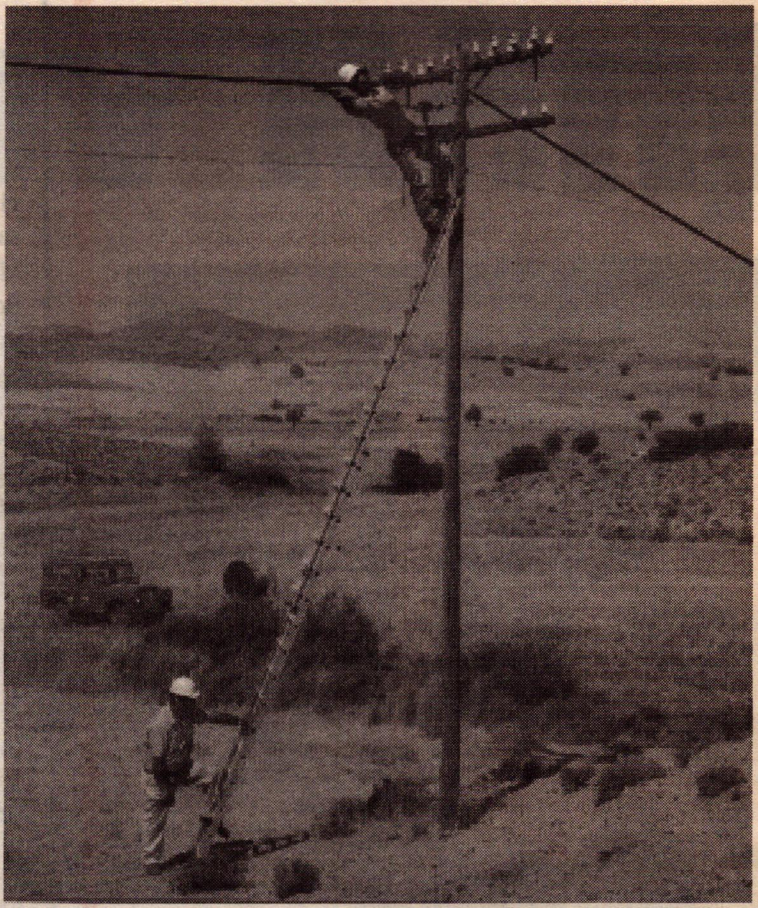

ΣΥΣΚΕΥΑΣΤΗΡΙΑ

Οι εργαζόμενοι εμπόδισαν το κλείσιμο και τις απολύσεις

Κάτω από το βάρος των επίμονων και δυναμικών κινητοποιήσεων των εργαζομένων στα συσκευαστήρια της ΣΕΔΙΓΕΠ στον Αστρομερίτη και στις Βρυσούλλες, η κυβέρνηση υποχρεώθηκε να επιχορηγήσει τα δυο αυτά συσκευαστήρια ώστε να μήν κλείσουν.

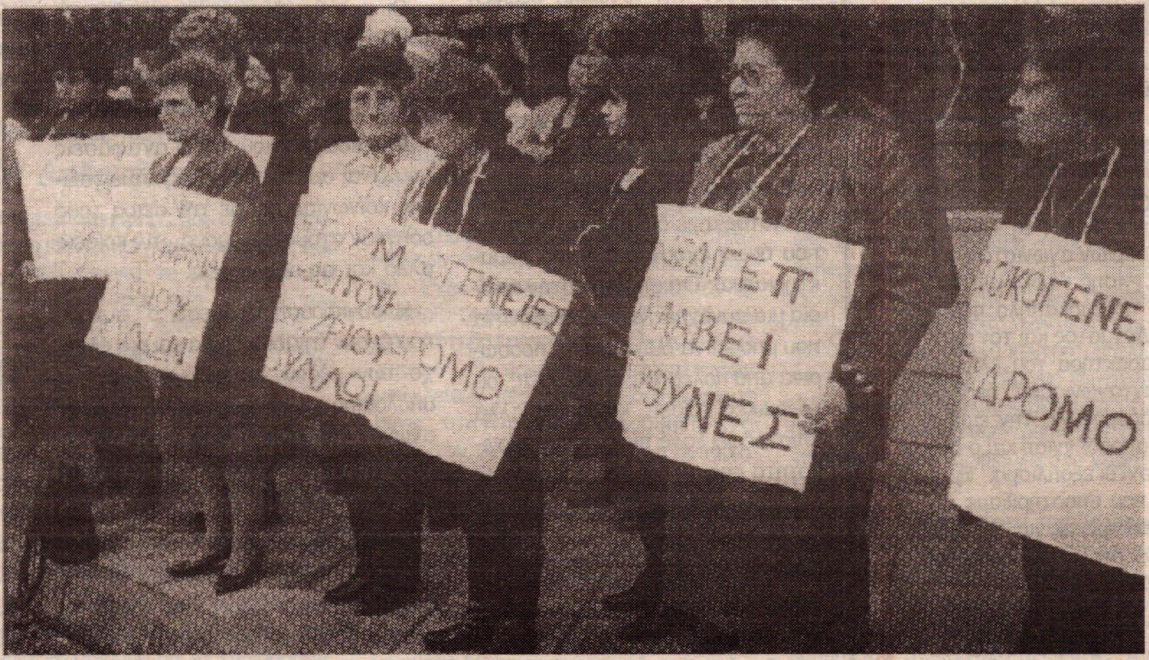

Οι εποχιακοί εργάτες και εργάτριες των συσκευαστηρίων προχώρησαν σε πικετοφορία στις 15 του Δεκέμβρη έξω από το Προεδρικό με αίτημα να δοθεί κρατική χορηγία και να αποτραπεί το κλείσιμο των συσκευαστηρίων. Σύμφωνα με "μελέτες" της ΣΕΔΙΓΕΠ, το συσκευαστήριο στον Αστρομερίτη είναι εντελώς "ασύμφορο" να λειτουργήσει ενώ γι' αυτό των Βρυσούλλων χρειάζονται 150,000 λίρες για αγορά σύγχρονου εξοπλισμού, πράγμα φυσικά που η κυβέρνηση δεν είχε καμιά όρεξη να κάμει.

Οι εργαζόμενοι δεν έδωσαν καθόλου σημασία σ' αυτές τις φτιαχτές μελέτες που απέβλεπαν στο οριστικό κλείσιμο των συσκευαστηρίων που θα είχε σαν αποτέλεσμα να πεταχτούν στο δρόμο γύρω στις 200 οικογένειες αντιμετωπίζοντας πρόβλημα επιβίωσης.

Γι' αυτό προχώρησαν σε δυναμική κινητοποίηση έξω απο το εργοστάσιο στις Βρυσούλλες μπλοκάροντας τους δρόμους εμποδίζοντας τα φορτηγά να μεταφέρουν τα προϊόντα για συσκευασία στη Λεμεσό. Αποκορύφωμα των κινητοποιήσεων ήταν η πικετοφορία έξω από το Προεδρικό, που έκανε την κυβέρνηση να καταπιεί τις "μελέτες" της και τελικά να επιχορηγήσει τα συσκευαστήρια.

Η επιμονή, η αποφασιστικότητα, ο συντονισμός και η ενότητα του αγώνα των εργαζομένων και στα δύο εργοστάσια ήταν αυτό που ανάγκασε την κυβέρνηση να κάμει πίσω. Ο αγώνας των εργαζομένων στα συσκευαστήρια δείχνει ακριβώς τον δρόμο και για τους υπόλοιπους εργαζόμενους που αντιμετωπίζουν την πιθανότητα να βρεθούν στην ανεργία εξαιτίας του "εκσυγχρονισμού" που υπόσχονται τα αφεντικά. Δείχνει ακόμα τον τρόπο με τον οποίο μπορούμε να παλέψουμε ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και να υποχρεώσουμε την κυβέρνηση να κρατικοποιήσει όσες εταιρείες απειλούν με απολύσεις. Η δύναμη είναι στα δικά μας τα χέρια.

Μάριος Γεωργίου

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗΣ ΣΤΕΓΗΣ

Η απεργία έφερε τη νίκη

Στα τέλη του Δεκέμβρη του 1992 οι υπάλληλοι του Οργανισμού Χρηματοδότησης Στέγης, κατέβηκαν σε απεργία ζητώντας από το Διοικητικό Συμβούλιο του Οργανισμού να εφαρμόσει τις πρόνοιες της συλλογικής σύμβασης που το ίδιο είχε συμφωνήσει και υπογράψει το '98, με την συντεχνία των τραπεζικών υπαλλήλων, την ΕΤΥΚ.

Παράλληλα η ΕΤΥΚ έκανε σαφές προς το Συμβούλιο του Οργανισμού ότι οι πρόνοιες της συλλογικής σύμβασης πρέπει να εφαρμοστούν πριν το τέλος του 1998, διαφορετικά θα κατέρχονταν σε απεργία διαρκείας και οι υπάλληλοι όλων των εμπορικών τραπεζών για υποστήριξη.

Τα δυναμικά μέτρα που πήραν οι εργαζόμενοι στον Οργανισμό και η συμπαράσταση απο την ΕΤΥΚ, έφεραν τη νίκη και στο παρά πέντε η εργοδοτική πλευρά υποχώρησε και εφάρμοσε τις πρόνοιες της συλλογικής σύμβασης.

Αυτό είναι μια νίκη για την εργατική τάξη και ένα παράδειγμα προς όλους τους εργαζόμενους ότι μόνο με δυναμικά μέτρα, ενότητα των εργαζομένων και την συμπαράσταση της συντεχνίας μπορούμε να έχουμε τέτοιες νίκες.

Α. Λ.

Συμβασιούχοι νηπιαγωγοί

Χρειάζονται δυναμικές κινητοποιήσεις και συμπαράσταση

Οι συμβασιούχοι νηπιαγωγοί και δάσκαλοι ειδικής εκπαίδευσης βρίσκονται σε αναβρασμό γιατί η κυβέρνηση παρά τις υποσχέσεις τις δεν συμπεριέλαβε στους προϋπολογισμούς του 1999 τα σχετικά κονδύλια για την μονιμοποίηση τους.

Στις 10 του Δεκέμβρη οργανώθηκε απο την Ανεξάρτητη Κίνηση Δασκάλων (ΑΚίΔΑ) κινητοποίηση έξω απο την Βουλή σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την απαράδεχτη στάση της Κυβέρνησης.

Η ΠΟΕΔ, το επίσημο συνδικαλιστικό όργανο των δασκάλων, παρά το ότι δηλώνει ότι ζητά την άμεση μονιμοποίηση των συμβασιούχων δεν συμμετείχε στην κινητοποίηση και κατάγγειλε την κινητοποίηση της ΑΚίΔΑ σαν κηροεκλογική ενέργεια.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι οι συμβασιούχοι νηπιαγωγοί και οι δάσκαλοι ειδικής εκπαίδευσης έχουν όλο το δίκαιο με το μέρος τους. Είναι απαράδεχτο να δουλεύουν τόσα χρόνια, μερικοί μέχρι και 13 χρόνια με σύμβαση και να μην μονιμοποιούνται. Ανάγκες υπάρχουν πολλές που θα ήταν αρκετό όχι μόνο να μονιμοποιηθούν όλοι αλλά και να προσληφθούν και πολλοί άλλοι. Σήμερα μόνο ένα μικρό ποσοστό των παιδιών φοιτούν σε κρατικά νηπιαγωγεία.

Η επέκταση της κρατικής προδημοτικής εκπαίδευσης για να καλύψει το σύνολο των παιδιών όχι μόνο θα έλυνε το πρόβλημα των νηπιαγωγών αλλά και των γονιών αφού θα τους απάλασσε απο τα τεράστια ποσά που δίνουν στα ιδιωτικά νηπιαγωγεία.

Η υπομονή των συμβασιούχων νηπιαγωγών έχει εξαντληθεί και είναι απόλυτα δικαιολογιμένος ο θυμός που τους διακατέχει. Η ΠΟΕΔ θα έπρεπε απο καιρό να προχωρήσει σε δυναμικές κινητοποιήσεις για να αναγκάσει την κυβέρνηση να προχωρήσει στη μονιμοποίηση τους και στη πρόσληψη όλων όσων χρειάζονται γιά τα κρατικά νηπιαγωγεία και τα ειδικά σχολεία.

Σ' αυτή τη προσπάθεια οι δάσκαλοι θα πρέπει να βρεθούν δίπλα απο τους συμβασιούχους νηπιαγωγούς, και να ζητήσουν την άμεση μονιμοποίηση τους, είτε δουλεύουν σαν δάσκαλοι, είτε σαν νηπιαγωγοί. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να αφήνουν το Υπουργείο Παιδείας να χωρίζει τους εκπαιδευτικούς σε δεκάδες κατηγορίες, να τους διασπά και να τους κάνει οτι θέλει. Τα προβλήματα είναι για όλους κοινά, για δασκάλους, νηπιαγωγούς, μουσικούς, γυμναστές, καθηγητές, μαθητές, φοιτητές, γονείς και συνοψίζονται σε ένα απλό αίτημα: Δώστε λεφτά για την Παιδεία - Δώστε λεφτά για μιά πραγματικά δωρεάν Παιδεία σε όλες τις βαθμίδες.

Πρός αυτή την κατεύθυνση είναι που πρέπει να δουλέψουν οι συμβασιούχοι νηπιαγωγοί - να κινητοποιήσουν το σύνολο του κλάδου και των εκπαιδευτικών οργανώσεων, μέσα απο Γενικές Συνελεύσεις, με πίεση και στην ηγεσία της ΠΟΕΔ και με το μάζεμα υπογραφών συμπαράστασης. Ετσι είναι που μπορούν να ασκήσουν πίεση και την ηγεσία της ΠΟΕΔ και να την εξαναγκάσουν να οργανώσει δυναμικές κινητοποιήσεις που να αναγκάσουν την κυβέρνηση όχι μόνο να κρατά τις υποσχέσεις της αλλά να ικανοποιήσει και τα άλλα τους αιτήματα. Είναι σίγουρο ότι σε ένα τέτοιο αγώνα θά έχουν την συμπαράσταση όλων των εργαζομένων γιατί θα παλεύουν για το καλό όλων μας.

Αγγελική Μιχαήλ

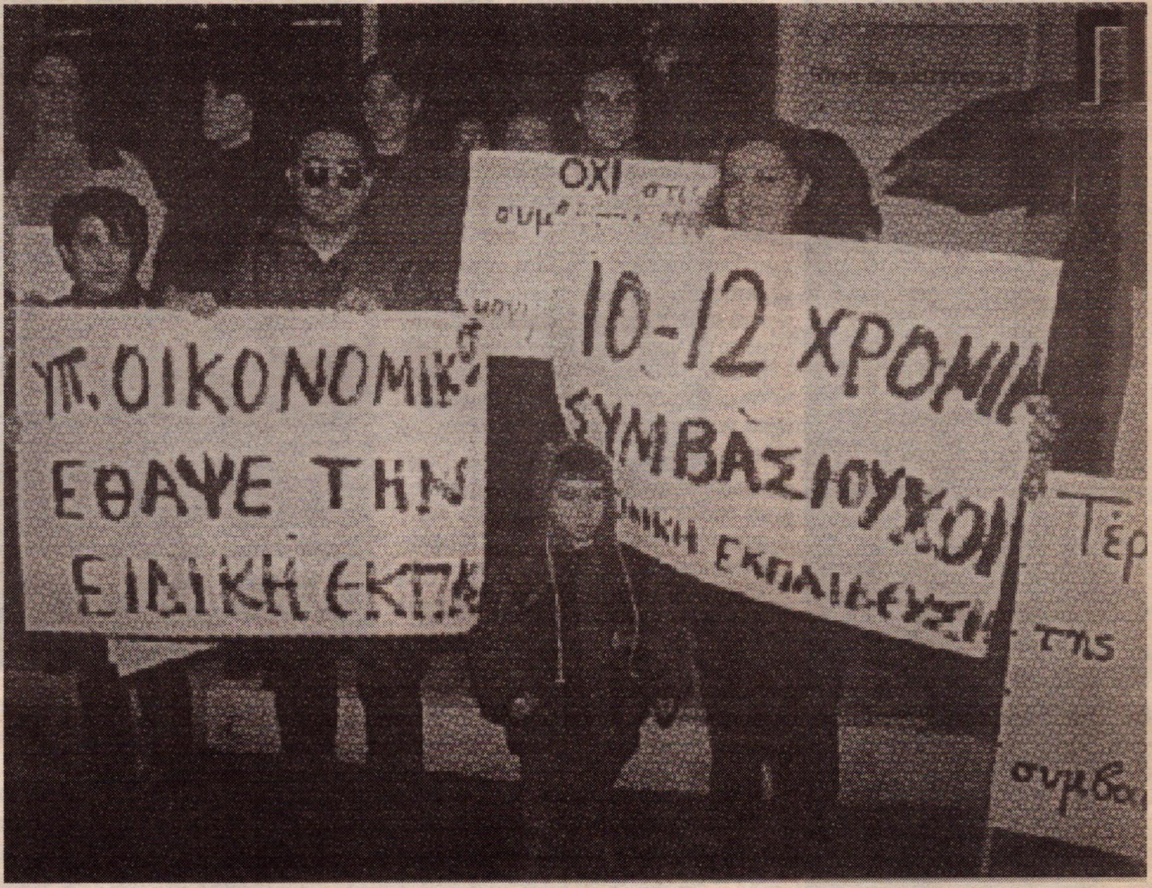

Ελλείψεις προσωπικού στις Κοινωνικές Υπηρεσίες

Απεργίες για να σταματήσει η κοροϊδία

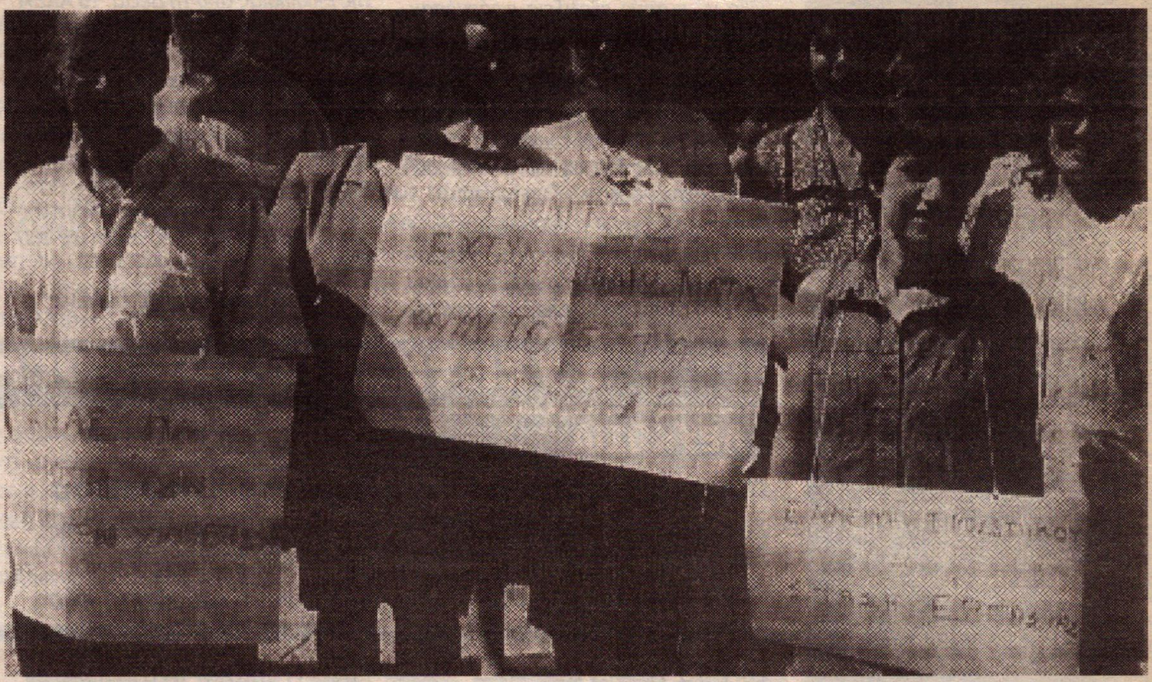

Μεγάλη ανάγκη άμεσης πρόσληψης προσωπικού υπάρχει στα ιδρύματα των υπηρεσιών Κοινωνικής Ευημερίας. Σύμφωνα με έκθεση του Υπουργείου Εργασίας επείγει η άμεση πρόσληψη 32 εκτάκτων Ιδρυματικών Λειτουργών και 40 Λειτουργών Ευημερίας.

Στη Στέγη Νέα Ελεούσα και σ' άλλα ιδρύματα του Τμήματος υπάρχει επείγουσα ανάγκη απασχόλησης έκτακτου προσωπικού για αντιμετώπιση του προβλήματος στελέχωσης. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα οι ένοικοι των Ιδρυμάτων οι οποίοι είναι έφηβοι, ηλικιωμένοι ή ανάπηρα άτομα, να εκτίθενται σε σοβαρούς κινδύνους.

Στη Νέα Ελεούσα και στα σπίτια στην Κοινότητα υπάρχουν 56 ένοικοι με σοβαρή νοητική καθυστέρηση οι οποίοι σήμερα εξυπηρετούνται από 58 ιδρυματικούς λειτουργούς αντί από 69 όπως συνέβαινε στο παρελθόν. Γι' αυτό και είναι ανάγκη να προσληφθούν άλλοι 32 Ιδρυματικοί Λειτουργοί.

Επίσης στα επαρχιακά Γραφεία Ευημερίας, χρειάζονται άμεσα άλλοι 40 Λειτουργοί επειδή το προσωπικό μειώθηκε ενώ ο όγκος εργασίας έχει αυξηθεί.

Ενώ υπάρχουν τόσες ελλείψεις προσωπικού στα Ιδρύματα των κοινωνικών υπηρεσιών, η κυβέρνηση αδιαφορεί πράγμα που προκαλεί την αγανάκτηση των υπαλλήλων, υποχρεώνοντας τους να προχωρήσουν σε δυναμικά μέτρα. Ήδη τον περασμένο Οκτώβρη οι εργαζόμενοι στο Τμήμα Ευημερίας σ' όλες τις πόλεις είχαν κατέβει σε δίωρη στάση εργασίας.

Η κυβέρνηση εφαρμόζοντας την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών, αφήνει τα νοσοκομεία, τα ιδρύματα, τα σχολεία, τις σχολές και τις κοινωνικές υπηρεσίες να ρημάζουν.

Και με τον νέο προϋπολογισμό για το '99 συνεχίζεται το μορατόριουμ στις προσλήψεις. Την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση τσεπώνει 45 εκατομμύρια λίρες εξαιτίας της μείωσης της τιμής του πετρελαίου, παγώνει τις προσλήψεις, ζητά μηδενικές αυξήσεις στους μισθούς φορτώνοντας τα βάρη στους εργαζόμενους.

Το δικαιολογητικό ότι δεν υπάρχουν λεφτά για άλλα κονδύλια έχει πλέον ξεφτίσει στα μάτια των εργαζομένων οι οποίοι βλέπουν να ξοδεύονται εκατοντάδες εκατομμύρια λίρες για εξοπλισμούς, για "δώρα" στους βιομήχανους, τους τραπεζίτες και τις εταιρείες πετρελαιοειδών.

Για να μπορέσουν οι κοινωνικές υπηρεσίες να λειτουργήσουν και να βοηθήσουν τα άτομα που χρειάζονται βοήθεια χρειάζεται προσωπικό. Για να γίνει αυτό όμως πρέπει να κινητοποιηθούν οι εργαζόμενοι σ' αυτές τις υπηρεσίες και από την άλλη χρειάζεται ο συντονισμός του αγώνα τους με τους υπόλοιπους Κλάδους, όπως τους γιατρούς, τους νοσοκόμους και τους εργαζόμενους στην εκπαίδευση που αντιμετωπίζουν τα ίδια προβλήματα εξαιτίας της πολιτικής της λιτότητας της κυβέρνησης. Μόνο αυτή τη γλώσσα καταλαβαίνει η κυβέρνηση.

Μαρία Κωνσταντίνου

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομματια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΕΟΚΑ: Η ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΟΨΗ

του Μακάριου Δρουσιώτη

Το βιβλίο του Μακάριου Δρουσιώτη «ΕΟΚΑ η σκοτεινή όψη» έρχεται να φωτίσει την πραγματικά «σκοτεινή όψη» της δράσης της ΕΟΚΑ και του Γρίβα. Έξω από τους παραδοσιακούς μύθους που χτίστηκαν τα τελευταία σαράντα χρόνια προσπαθεί από την σκοπιά του ερευνητή να αγγίξει τις κρυφές, τις σκοτεινές πτυχές του αγώνα της ΕΟΚΑ.

Ίσως να είναι η πρώτη φορά που εκτός απο τον χώρο της επαναστατικής αριστεράς ένας δημοσιογράφος με το βιβλίο του τολμά να καταπιαστεί μ' αυτό το θέμα και να αμφισβητήσει τις μέχρι τώρα κυρίαρχες απόψεις για τα γεγονότα εκείνης της περιόδου.

Μνημόσυνο Χιτών στο Θησείο. Δεκέμβρης 1992. Οι "συναγωνιστές" του φασίστα Γρίβα.

Οι χαρακτηρισμοί "ανθέλληνας" και προδότης ήταν οι μόνιμες κατηγορίες σε όποιον τολμούσε να εκφράσει διαφορετική άποψη. Η ΕΟΚΑ ήταν το μόνο αντιαποικιακό κίνημα του κυπριακού λαού ενάντια στους Άγγλους και η αριστερά πρόδωσε αυτό το αγώνα. Αυτή είναι η άποψη που θέλουν να περάσουν εξωραΐζοντας την δράση της ΕΟΚΑ και του Γρίβα. Η πραγματικότητα όμως είναι πολύ διαφορετική.

Ο Δρουσιώτης ξεκινώντας την περιγραφή του απο τον ελληνικό εμφύλιο και γράφει:

«η συμμαχία των Άγγλων με τον ΕΛΑΣ είχε μεταβληθεί σε ανοιχτό πόλεμο μεταξύ των ανταρτών και των αγγλικών στρατευμάτων που είχαν εισβάλει στη χώρα. Η κυπριακή Αριστερά ταυτίστηκε με τον ΕΛΑΣ. Οι Άγγλοι εκτιμούσαν ότι σε κάποιο στάδιο το ΑΚΕΛ θα στεκόταν αλληλέγγυο στους έλληνες αντάρτες και ότι για λόγους αντιπερισπασμού θα οργάνωνε ένοπλο αντιβρετανικό κίνημα στην Κύπρο.

Για να αποτρέψουν, λοιπόν, δυσμενείς γι' αυτούς εξελίξεις εφάρμοσαν πολιτική καταστολής των δραστηριοτήτων της Αριστεράς και περιορισμούς της επιρροής του ΑΚΕΛ το οποίο δυο χρόνια μετά τον πόλεμο στις δημοτικές εκλογές του 1946, κατάφερε να κερδίσει όλους τους δήμους και να επιβληθεί πλήρως στην πολιτική ζωη του τόπου...

Οι Άγγλοι στήριζαν την πολιτική τους σε δυο πυλώνες: ο ένας ήταν η δημιουργία ελληνοκυπριακής Δεξιάς με ιδεολογική ταύτιση και σύγκλιση στρατηγικών στόχων με το αποικιακό καθεστώς, έχοντας ως κοινό εχθρό τον κομμουνισμό. Ο άλλος ήταν η συγκρότηση τουρκοκυπριακής κοινότητας με τουρκική εθνική συνείδηση...

Οι Άγγλοι για να ενισχύσουν το ΚΕΚ, προσπάθησαν να αποδυναμώσουν την επιρροή του ΑΚΕΛ στο εργατικό κίνημα και ενίσχυσαν τις Νέες Συντεχνίες (μετέπειτα ΣΕΚ), οι οποίες βρίσκονταν κάτω απο την επιρροή του ΚΕΚ. Ένα άλλο μέτρο που πήραν οι Άγγλοι για να ενισχύσουν το ΚΕΚ ήταν η αναδιοργάνωση της Εκκλησίας, η οποία μέχρι τότε ήταν διαλυμένη ως αποτέλεσμα της εξορίας των μητροπολιτών...

Μετά την εξασφάλιση του έλεγχου της Εκκλησίας απο τη Δεξιά, το ΑΚΕΛ αισθάνθηκε τον κίνδυνο να χάσει τον πρωταγωνιστικό του ρόλο. Για να ενισχύσει τη δύναμη του στην κυπριακή κοινωνία και να συσπειρώσει τους εργάτες, Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους, οργάνωσε εργατικές κινητοποιήσεις προς διεκδίκηση νέων αιτημάτων. Αποκορύφωμα της πολιτικής αυτής ήταν οι μεγάλες απεργίες του 1948.

Η Δεξιά,θεωρούσε τις μεγάλες απεργίες κομμουνιστική συνωμοσία και συντάχθηκε με τις ξένες εταιρίες. Ο αρχιεπίσκοπος Μακάριος Β' με εγκύκλιο του τάχθηκε ενάντια στις απεργιακές κινητοποιήσεις, ενώ οι Νέες Συντεχνίες διαδραμάτισαν απεργοσπαστικό ρόλο, επιστρατεύοντας εργάτες για τα μεταλλεία...

Στην προσπάθεια της να επιβληθεί, η Δεξιά κάλεσε και το συνταγματάρχη Γεώργιο Γρίβα στην Κύπρο, για να δημιουργήσει οργάνωση στα πρότυπα της «Χ», η οποία είχε δράσει στην Ελλάδα αμέσως μετά την απελευθέρωση. Η οργάνωση «Χ» συντάχθηκε το Δεκέμβρη του 1944 με τους Άγγλους, οι οποίοι εισέβαλαν στην Αθήνα για να διαλύσουν τον ΕΛΑΣ. Το 1948 δυο εκπρόσωποι του Γρίβα ταξίδευσαν στην Κύπρο και ίδρυσαν την οργάνωση «Χ2» η οποία στεγάστηκε στο σωματείο Ολυμπιακός και κατηύθυνε τη δράση της Δεξιάς κατά της Αριστεράς...

Στην μεγάλη ιδεολογική αντιπαράθεση του 1948 οι Τουρκοκύπριοι εργάτες έδωσαν τη μάχη μαζί με το ΑΚΕΛ ενάντια στο αποικιακό καθεστώς και τις ξένες εταιρείες. Ήταν ο τελευταίος κοινός αγώνας που είχαν δώσει μαζί οι Ελληνοκύπριοι και οι Τουρκοκύπριοι.»

Η προοπτική για ένα κοινό αντιαποικιακό αγώνα ελλήνων και τούρκων εργατών ήταν τότε πάρα πολύ πραγματική. Σ' αυτή την προοπτική η Δεξιά, η εκκλησία, ο Γρίβας και οι Χίτες όχι μόνο στάθηκαν αντίθετοι αλλά ανάλαβαν μαζί με την αποικιοκρατία την καταστολή αυτού του κινήματος. Δυστυχώς οι πολιτικές αδυναμίες του ΑΚΕΛ και η επιρροή της πολιτικής του Στάλιν, που με τη συμφωνία της Γιάλτας όριζε ότι η Ελλάδα θα ανήκε στη σφαίρα επιρροής της Αγγλίας, άφησαν αυτό το κίνημα να ηττηθεί. Ο προσανατολισμός του ΑΚΕΛ στην ταχτική των λαϊκών μετώπων και την συνεργασία με την αστική τάξη άνοιξαν το δρόμο στην Δεξιά και την εκκλησία να μπει επικεφαλής των μετέπειτα εξελίξεων.

Ο στόχος της Δεξιάς και της εκκλησίας απο την αρχή ήταν πως μέσα απο της επερχόμενες εξελίξεις θα μπορούσαν να διασφαλίσουν τα δικά τους συμφέροντα και προνόμια απέναντι στους τούρκους ανταγωνιστές τους αλλά και απέναντι στο ίδιο το εργατικό κίνημα. Γι' αυτό και προσανατολισμός τους ήταν στις μικρές αντάρτικες ομάδες και όχι το μαζικό αντιαποικιακό κίνημα. Μικρές αντάρτικες ομάδες με στρατιωτική πειθαρχία που αρκέστηκαν σε δολιοφθορές αλλά κύρια σε εκτελέσεις «προδοτών» επιδιώκοντας έτσι να τρομοκρατήσουν και να επιβάλλουν τις επιλογές τους. Ένας τέτοιος προσανατολισμός ήταν αναπόφευκτο να οδηγήσει στις δολοφονίες των Αριστερών και σε διακοινοτικές συγκρούσεις.

Τέτοιες περιγραφές υπάρχουν αρκετές στο βιβλίο του Δρουσιώτη. Παρά το ότι ο συγγραφέας περιορίζεται απλά στο ρόλο του ερευνητή και δεν προχωρά να βγάλει και τα πολιτικά συμπεράσματα που ειναι η λογική συνέπεια των στοιχείων και της έρευνας που παραθέτει, το βιβλίο του αποτελεί ένα πολύτιμο ντοκουμέντο που πρέπει να διαβαστεί απο τον καθένα.

Πέτρος Μιχαήλ

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πυρηνας Κεντρου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ

13/1:Η πάλη ενάντια στο προυπολογισμό λιτότητας

20/1: 75 χρόνια από το θάνατο του Λένιν

27/1: ΕΟΚΑ: Η σκοτεινή όψη

3/2: Ο ρόλος της εργασίας στην εξέλιξη του ανθρώπου

Πυρηνας Καϊμακλιου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

12/1: Ειναι η ανθρώπινη φύση εμόδιο για το σοσιαλισμό;

19/1: Η πάλη ενάντια στο προυπολογισμό λιτότητας

26/1:Απο πού προέρχονται οι ιδέες και πώς αλλάζουν

2/2: Είναι οι εργάτες πατριώτες;

Πυρηνας Στροβολου

Συνεδριαζει στο Στροβολο, καθε Τριτη, οδος Πτολεμαϊδας 8:30μ.μ.

13/1: Τι είναι ο ρεφορμισμός

20/1:Γιατί χρειαζόμαστε το επαναστατικό κόμμα.

27/1: Θα οφεληθούν οι εργάτες απο το Ευρώ;

3/2: Είναι οι εργάτες πατριώτες;

Πυρηνας Λυκαβητου

Συνεδριαζει κάθε Τετάρτη στη Λορδου Βυρωνος 8 στις 8:00μ.μ.

13/1: Η πάλη ενάντια στο προϋπολογισμό λιτοτητας

20/1: Μαρξισμός και Ηθική

27/1: Τι εννοούμε με ρεφορμισμό

3/2: Πολιτική και ποδόσφαιρο

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριαζει καθε Πεμτη στα γραφεια της οργανωσης Ηπειρου 9 η ωρα 8 μ.μ. τηλ 747665

8/1: Πως χάθηκε η Ρώσικη επανάσταση

15/1:Ποιός ήταν ο πραγματικός ρόλος του Γρίβα

29/1: Τα παραμύθια της Παγκοσμιοποίσης

5/2:Ο πυρήνας συμμετέχει στην ανοιχτή συζήτηση στη Λευκωσία

εργατικη δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα

της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»

Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.

Τ.Κ. 27280, Λευκωσια

Fax - τηλ. 02-349770

Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

75 χρόνια απο το θάνατο του

ΛΕΝΙΝ

οι ιδέες της νίκης των εργατών

Συμπληρώνονται φέτος 75 χρόνια από τον θάνατο του Λένιν το 1924. Ο Λένιν έδρασε σε μια εποχή πολέμων και επαναστάσεων, που η εργατική τάξη για πρώτη φορά μετά την Κομμούνα του Παρισιού το 1871, σε μια σειρά χώρες έβαζε το ζήτημα της ανατροπής του καπιταλισμού στην ημερήσια διάταξη. Η Ρώσικη Επανάσταση και η εξουσία των σοβιέτ το '17, είναι το πιο λαμπρό παράδειγμα.

Σήμερα, οι ιδέες του για το κράτος και την εργατική δημοκρατία, για το κόμμα που χρειάζεται η εργατική τάξη, για τον εθνικισμό και για την πάλη ενάντια του, διατηρούν όλη τους την επικαιρότητα. Ο κόσμος πάλι βρίσκεται σε μια περίοδο κρίσης και πολέμων και εργατικών αγώνων από την Λατινική Αμερική, την Ευρώπη μέχρι την Ασία και την Αφρική. Η απάντηση που έδωσαν ο Λένιν και οι μπολσεβίκοι του 1917 στην Ρωσία, προβάλλει ξανά σαν η διέξοδος για την εργατική τάξη.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η επανάσταση του 1905 στη Ρωσία γέννησε τα σοβιέτ, τα εργατικά συμβούλια: μορφές οργάνωσης της πάλης της εργατικής τάξης πολύ πιο πλατιές από τα παραδοσιακά συνδικάτα, και ταυτόχρονα κύτταρα της εξουσίας της εργατικής τάξης. Στην επανάσταση του 1917 τα σοβιέτ εμφανίστηκαν ξανά σε τεράστια κλίμακα. Κι αυτό δεν συνέβαινε μόνο στη Ρωσία. Σ' όλη την Ευρώπη από τη Γλασκώβη μέχρι τη Πετρούπολη και από το Βερολίνο μέχρι το Τορίνο, τα εργατικά συμβούλια άπλωναν τις ρίζες τους μέσα στην εργατική τάξη.

Ουδέτερο εργαλείο;

Όμως τα μαζικά σοσιαλιστικά κόμματα της Β' Διεθνούς, αγνόησαν στην αρχή και μετά καταδίκασαν τα σοβιέτ. Γι αυτά, ο δρόμος που έπρεπε να ακολουθήσει η εργατική τάξη για να κερδίσει τον έλεγχο της κοινωνίας, περνούσε μέσα από την κατάκτηση της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας από τα σοσιαλιστικά κόμματα. Έβλεπαν -και βλέπουν- το κράτος σαν ένα ουδέτερο εργαλείο που αρκεί να αλλάξει διεύθυνση και μετά θα λειτουργήσει υπέρ των εργατών.

Ο Λένιν μέσα από την πείρα των επαναστάσεων έφτασε σε εντελώς διαφορετικά συμπεράσματα. Οι ιδέες του για τη φύση του κράτους και το έργο της εργατικής τάξης στην επανάσταση εξηγούνται με απλότητα και σαφήνεια στη μπροσούρα που έγραψε στις παραμονές της επανάστασης του '17, το "Κράτος και Επανάσταση".

Για τον Λένιν, όπως και για τον Μαρξ, η απελευθέρωση της εργατικής τάξης θα είναι αποτέλεσμα της πάλης της και όχι δώρο που θα της κάνουν κάποιοι εκπρόσωποι της στη Βουλή.

Το κοινοβούλιο δεν μπορεί να γίνει ο φορέας της αλλαγής της κοινωνίας, γιατί δεν έχει καμιά πραγματική εξουσία, γιατί η κοινοβουλευτική δημοκρατία στον καπιταλισμό είναι περιορισμένη και ψεύτικη. Γράφει: «*Να αποφασίζεις μια φορά σε κάμποσα χρόνια ,ποιο μέλος της κυρίαρχης τάξης θα καταπιέζει, θα καταπνίγει το λαό στη Βουλή- να ποια είναι η αληθινή ουσία του αστικού κοινοβουλευτισμού, όχι μόνο στις κοινοβουλευτικές συνταγματικές μοναρχίες, αλλά και στα πιο δημοκρατικά πολιτεύματα.*»

Εργατική δημοκρατία

Στην πάλη τους οι εργάτες θα έρθουν αναγκαστικά σε σύγκρουση με το αστικό κράτος και απαραίτητη προϋπόθεση για τη νίκη τους είναι "το τσάκισμα, η καταστροφή της έτοιμης κρατικής μηχανής" και η αντικατάστασή της από τη δημοκρατική εξουσία των εργατικών συμβουλίων. Αυτή η μορφή εξουσίας θα είναι άπειρα πιο δημοκρατική. Γιατί οι εργάτες και όλοι οι καταπιεσμένοι θα εκλέγουν για αντιπροσώπους -τους δικούς τους ανθρώπους, αυτούς που ζούνε και δουλεύουν πλάι-πλάι. Γιατί «*η ελευθερία της γνώμης και της συζήτησης δεν εκφυλίζεται σε απάτη, γιατί οι βουλευτές είναι υποχρεωμένοι να εργάζονται οι ίδιοι, οι ίδιοι να εφαρμόζουν τους νόμους τους, οι ίδιοι να ελέγχουν τα αποτελέσματα της εφαρμογής τους, οι ίδιοι να φέρνουν άμεσα την ευθύνη απέναντι στους εκλογείς τους.*»

Αυτά δεν ήταν κούφια λόγια. Η Ρώσικη Επανάσταση ήταν πραγματικά μια τέτοιου τύπου εξουσία. Έλεγε ο Λένιν στο Τρίτο Πανρωσικό Συνέδριο των Σοβιέτ το Γενάρη τον 1918: «*Εφαρμόζοντας τον εργατικό έλεγχο ξέραμε ότι θα πάρει κάποιον καιρό πριν εξαπλωθεί σ' ολόκληρη τη Ρωσία, αλλά θέλαμε να δείξουμε ότι αναγνωρίζουμε μόνο ένα δρόμο -αλλαγές από τα κάτω: θέλαμε οι ίδιοι οι εργάτες να σχεδιάσουν από τα κάτω τις νέες οικονομικές αρχές*».

ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Πώς όμως μπορούν να αλλάξουν ιδέες οι εργάτες; Πώς μπορούν να φτάσουν να παλέψουν πέρα από αυξήσεις και για το σοσιαλισμό; Πολλοί κατηγορούν τον Λένιν ότι προσπάθησε να απαντήσει σ' αυτό το ερώτημα φτιάχνοντας ένα κόμμα διανοουμένων που ήθελε να "καπελώσει" την εργατική τάξη, που ήθελε να εισάγει τις ιδέες του σοσιαλισμού "απ' έξω" απ' αυτήν.

Αυτό είναι λάθος. Η αντίληψη του Λένιν για το κόμμα ήταν πολύ διαφορετική. Γι' αυτόν, το κόμμα πρέπει να είναι βαθιά ριζωμένο, να είναι κομμάτι της εργατικής τάξης. Πρέπει να είναι ένα κόμμα της εργατικής πρωτοπορίας, συσπειρώνοντας στις γραμμές του τους καλύτερους μαχητές και τις καλύτερες εμπειρίες από την εργατική τάξη. Ένα τέτοιο κόμμα είναι απαραίτητο για ένα σημαντικό λόγο: γιατί η συνείδηση της εργατικής τάξης δεν είναι ενιαία. Υπάρχουν αγωνιστές και καθυστερημένοι εργάτες, απεργοί και απεργοσπάστες, επαναστάτες και ρεφορμιστές. Οι επαναστάτες πρέπει να παλέψουν για τις ιδέες τους μέσα στην εργατική τάξη χτυπώντας τις ιδέες της άρχουσας τάξης καθημερινά, μέσα στους αγώνες. Για να το πετύχει αυτό το εργατικό κόμμα πρέπει να συνδυάζει την πιο πλατειά δημοκρατία στη συζήτηση με την πιο αυστηρή πειθαρχία και συγκεντρωτισμό στη δράση.

Πώς διαμόρφωσε αυτές τις ιδέες ο Λένιν; Οι συνθήκες δράσης των σοσιαλιστών στη Ρωσία στις αρχές του αιώνα, ήταν πολύ διαφορετικές απ' αυτές των σοσιαλιστικών κομμάτων στην Ευρώπη την ίδια περίοδο. Η απολυταρχία του τσάρου δεν επέτρεπε την ελεύθερη δράση κομμάτων και συνδικάτων, ούτε καν εκλογές.

Ο Λένιν, ήδη ένας από τους ηγέτες του ρωσικού σοσιαλδημοκρατικού κόμματος (ΣΔΕΚΡ), υποστήριζε ότι για να μπορέσουν να δεθούν οι σοσιαλιστές με το εργατικό κίνημα και ταυτόχρονα να προστατευθούν από τις διώξεις του τσαρικού καθεστώτος, θα έπρεπε να φτιάξουν μια πανρωσική οργάνωση με κέντρο μια εφημερίδα. Οργανώνει την έκδοση της εφημερίδας "Ίσκρα" ("Σπίθα"), και ξεκινά να χτίσει μια τέτοιου τύπου οργάνωση. Αυτό δεν ήταν αυτονόητο ούτε για το σύνολο των σοσιαλιστών της Ρωσίας εκείνη την περίοδο. Πολλοί απέρριπταν την αναγκαιότητα μιας τέτοιας οργάνωσης, γιατί πίστευαν ότι ο αγώνας για το σοσιαλισμό ήταν κάτι πολύ μακρινό από την πάλη των εργατών. Αυτές οι αντιλήψεις έφεραν τη διάσπαση το 1903 στο Β' Συνέδριο του ΣΔΕΚΡ. Το κόμμα χωρίζεται σε μπολσεβίκους (πλειοψηφία) και μενσεβίκους (μειοψηφία). Η ιστορία έδειξε ότι η διαφορά ανάμεσα στις δυο πτέρυγες ήταν η διαφορά ανάμεσα στη νίκη ή την ήττα της εργατικής τάξης.

Τα επόμενα χρόνια, το κόμμα του Λένιν έδρασε κάτω από πολλές διαφορετικές συνθήκες, στην επανάσταση του 1905, στα χρόνια της αντίδρασης το 1907 με 1912, στα χρόνια της ανόδου του εργατικού κινήματος από το 1912 και μετά. Τότε η νόμιμη εφημερίδα του η "Πράβδα" ("Αλήθεια"), με τεράστιες δυσκολίες φτάνει να έχει κυκλοφορία 20 με 30.000 φύλλων καθημερινά μόνο στην Πετρούπολη.

Το τεστ για το κόμμα των Μπολσεβίκων ήρθε το 1917, όταν έγιναν ένα πραγματικό μαζικό εργατικό κόμμα με 240.000 μέλη, και όπου η δημοκρατική και συγκεντρωτική λειτουργία του, του επέτρεψε να οδηγήσουν τα σοβιέτ στην εξουσία.

Μέσα από αυτές τις εμπειρίες αναπτύσσονται και γενικεύονται οι απόψεις του Λένιν για το κόμμα. Μέχρι την έναρξη του Α' Παγκοσμίου πολέμου, πίστευε ότι οι απόψεις του είχαν εφαρμογή μόνο στις ιδιαίτερες συνθήκες της ρωσικής κοινωνίας. Όμως η πλήρης παράδοση των κομμάτων της Β' Διεθνούς στο κύμα του σοβινισμού κατά την διάρκεια του πολέμου, έδειξαν για τον Λένιν την αναγκαιότητα για γενίκευση της εμπειρίας των μπολσεβίκων παντού. Ο Λένιν πάλεψε για την δημιουργία της Τρίτης Διεθνούς, μιας παγκόσμιας οργάνωσης των πρωτοπόρων εργατών, στηριγμένη στις αρχές που βγήκαν απ' αυτή την εμπειρία.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ

Σήμερα ο πόλεμος και ο εθνικισμός κάνουν ξανά την εμφάνιση τους ακομη και στην καρδιά της Ευρώπης. Στην αρχή του αιώνα ήταν επίσης μεγάλα προβλήματα για το εργατικό κίνημα. Έπρεπε οι σοσιαλιστές να υποστηρίξουν εθνικο-απελευθερωτικά κινήματα; Έπρεπε να υποστηρίξουν το δικό τους έθνος-κράτος σε περίπτωση πολέμου; Ο Λένιν έδωσε απαντήσεις σε όλα αυτά τα ζητήματα. Στην Ρωσική αυτοκρατορία, δεκάδες μικρά και μεγάλα έθνη ζούσαν κάτω από τον πιο βάρβαρο ζυγό εθνικής καταπίεσης. Ο Λένιν και οι Μπολσεβίκοι από τα πρώτα τους βήματα καταδίκαζαν το ρωσικό εθνικισμό και κατήγγειλαν κάθε διάκριση κάθε πράξη εθνικής καταπίεσης.

Υποστήριζαν τα δικαιώματα όλων των καταπιεσμένων εθνών, μέχρι και το δικαίωμα του αποχωρισμού από το ρωσικό κράτος και την δημιουργία δικού τους. Δεν ταύτισαν ποτέ το εθνικισμό των καταπιεστών με αυτό των καταπιεσμένων, αλλά και πάντα έβαζαν σαν τελική προοπτική για την απελευθέρωση των εργατών την κοινή τους πάλη για το σοσιαλισμό πέραν από τα σύνορα. Χάρη σ' αυτές τις θέσεις του Λένιν οι Μπολσεβίκοι κατάφεραν να οργανώσουν στις γραμμές τους όλους τους εργάτες ανεξάρτητα από καταγωγή: Ρώσους, Αρμένιους, Τατάρους κλπ.

Η στάση τους ενάντια στον εθνικισμό της άρχουσας τάξης τους οδήγησε στην πιο ξεκάθαρη καταδίκη του Α' Παγκόσμιου Πόλεμου που ξέσπασε το 1914. Για το Λένιν υπήρχε μόνο μια απάντηση στην ιμπεριαλιστική σφαγή: οι εργάτες όλων των εμπόλεμων χωρών έπρεπε να στρέψουν τα όπλα ενάντια στους πραγματικούς εχθρούς, τους καπιταλιστές. Οι Μπολσεβίκοι υποστήριζαν τις απεργίες στη διάρκεια του πολέμου και τις εξεγέρσεις των φαντάρων ενάντια στη φρίκη των χαρακωμάτων.

Η επανάσταση του '17 έδωσε την απάντηση και στον πόλεμο και στην εθνική καταπίεση. Η εξουσία των σοβιέτ ανέτρεφε τους αστούς και διακήρυξε τη πρόθεση της για άμεσο τερματισμό του πολέμου. Ταυτόχρονα έδωσε τη δυνατότητα σε μια σειρά έθνη όπως η Πολωνία και η Φινλανδία να δημιουργήσουν δικά τους κράτη.

Ειρήνη για τους εργάτες, πόλεμο στους πολεμοκάπηλους, δικαίωμα αυτοδιάθεσης στις καταπιεσμένες εθνότητες, κοινή πορεία προς το σοσιαλισμό: ο διεθνισμός του Λένιν δείχνει το δρόμο και σήμερα.

εργατικη δημοκρατια

ΕΛΛΑΔΑ

Αν η κυβέρνηση Σημίτη και ο Αρσένης περίμεναν ότι οι διακοπές των Χριστουγέννων θα ξεφούσκωνα το κίνημα των καταλήψεων που είχε αγκαλιάσει πάνω από 1.500 σχολεία, βγήκαν γελασμένοι. Η διάθεση για συνέχιση μέχρι την πλήρη ανατροπή της μεταρρύθμισης του Αρσένη, δυνάμωσε μέσα στις γιορτές.

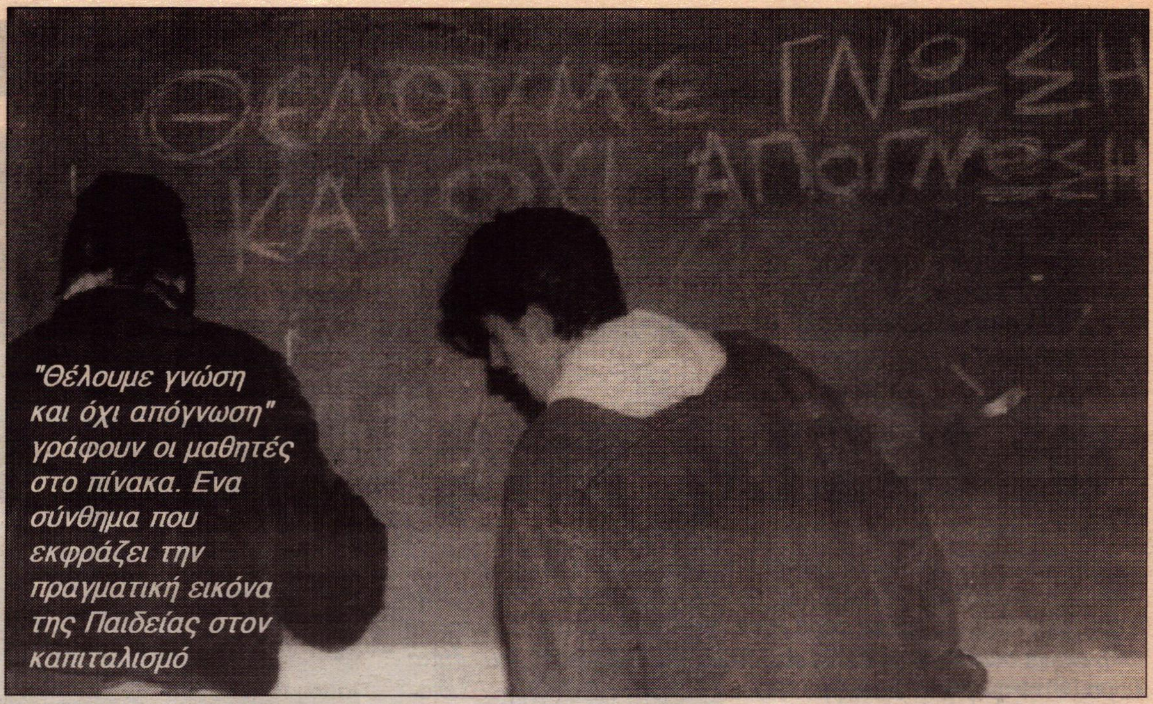

"Θέλουμε γνώση και όχι απόγνωση" γράφουν οι μαθητές στο πίνακα. Ενα σύνθημα που εκφράζει την πραγματική εικόνα της Παιδείας στον καπιταλισμό

Καταλήψεις ενάντια στο νόμο Αρσένη

Σε δεκάδες σχολεία οι μαθητές και οι μαθήτριες κράτησαν τις καταλήψεις τους. «*Θα συνεχίσουμε τις καταλήψεις μέχρι να καταργηθεί ο νόμος του Αρσένη*». Αυτό ήταν το μήνυμα που έστειλαν οι μαθητές από πολλές πόλεις και γειτονιές της Αθήνας που μαζεύτηκαν στις 20 Δεκέμβρη στη Γκράβα για να συμμετάσχουν στην Πανελλαδική Συνάντηση που κάλεσε το «Συντονιστικό των σχολείων της Αθήνας».

Πρωτοβουλία

Μέσα στις γιορτές δυνάμωσαν οι προσπάθειες για γνήσιο συντονισμό των καταλήψεων. Οργανώθηκαν συζητήσεις για το νόμο του Αρσένη, βιντεοπροβολές, έγιναν συναντήσεις του συντονιστικού, βγήκε προκήρυξη που μοιράστηκε στην Ομόνοια και στο Σύνταγμα και αποφασίστηκε εκδήλωση, συγκέντρωση στο Π. Αρεως για να τιμήσουν τη μνήμη του καθηγητή Νικου Τεμπονέρα, που έγινε με μεγάλη επιτυχία τη Δευτέρα 11 του Γενάρη.

Στη συγκέντρωση συμμετείχαν και φοιτητές της ΑΣΟΕΕ που έχουν ξεκινήσει κατάληψη. Μετά οι μαθητές έκαναν πορεία δια μέσου της Πατησίων και Σταδίου που σείστηκαν κυριολεκτικά απο τα συνθήματα τους. Η πορεία κατέληξε στα Προπύλαια όπου η ΟΛΜΕ οργάνωσε συναυλία. 4000 μαθητές, εκπαιδευτικοί, φοιτητές γέμισαν ασφυκτικά το χώρο και έκφρασαν την θέληση τους να συνεχίσουν μέχρι να καταργηθούν ολοκληρωτικά οι νόμοι Αρσένη.

Στις 15 Γενάρη αποφασίστηκε πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο που υπολογίζεται να είναι μεγαλύτερο από κάθε άλλη φόρα.

Είναι χαρακτηριστικό της διάθεση για συντονισμό που υπάρχει, ότι ακόμα και μαθητές από κατειλημμένα σχολεία της Κορίνθου δήλωσαν ότι θέλουν να συμμετέχουν στις δραστηριότητες της πρωτοβουλίας των κατειλημμένων σχολείων. Στα σχολεία των νότιων συνοικιών ένα παρόμοιο κέντρο αγώνα των καταλήψεων λειτούργησε στο 1ο Λύκειο Βούλας. Το ίδιο έγινε στα Καλύβια. Στην Πετρούπολη έγινε συναυλία στις 23 Δεκέμβρη, ενώ οι μαθητές του 5ου Λυκείου έκαναν πρωτοχρονιάτικο πάρτι μέσα στο κατειλημμένο σχολείο.

Στις αποφάσεις τους αυτές οι μαθητές χρειάστηκε να δώσουν μάχη με τις ρεφορμιστικές ιδέες. Η ηγεσία της ΚΝΕ είχε τη λογική να διακοπούν οι καταλήψεις για τις γιορτές και να συνεχίσουν μετά με «ποικίλες μορφές πάλης». Για να περάσει την θέση της προσπάθησε απο την αρχή να αλλοιώσει την σύνθεση του "Συντονιστικού" αποκλείοντας πολλούς αντιπρόσωπους σχολείων. Αυτή η προοπτική συνάντησε την αντίθεση ενός μεγάλου μέρους των μαθητών.

Η πίεση που ασκήθηκε από όλο αυτόν τον κόσμο είχε σαν αποτέλεσμα να αποτύχει η απόπειρα για κλείσιμο των καταλήψεων. Οι εκπρόσωποι του «συντονιστικού» της Αθήνας αναγκάστηκαν να δηλώσουν ότι «όποια σχολεία μπορούν να συνεχίσουν τις καταλήψεις και μέσα στις γιορτές».

Κινδυνολογία

Η κυβέρνηση χρησιμοποίησε όλα τα μέσα για να ξεμπερδέψει με το κύμα των καταλήψεων μέσα στις διακοπές. Μια βδομάδα πριν κλείσουν τα σχολεία ο Αρσένης ανακοίνωσε την γελοία αντιπρόταση του: Για φέτος οι μαθητές της Β' Λυκείου να μην δώσουν εξετάσεις. Και φυσικά δεν έπεισε κανένα, γιατί η πρόταση του δεν περιείχε ούτε καν συμβολικές υποχωρήσεις.

Έτσι ο Αρσένης κατέφυγε να χρησιμοποιήσει το παραδοσιακό οπλοστάσιο της συκοφαντίας και της καταστολής. Για μέρες τα δελτία ειδήσεων πρόβαλαν «βανδαλισμούς», ή «απερίγραπτες καταστροφές», σε κατειλημμένα σχολειά. Στημένα «ρεπορτάζ» δημιουργούσαν κλίμα κινδυνολογίας σε βάρος των καταλήψεων. Ο Αρσένης έφτασε να κάνει δηλώσεις για "πληροφορίες περί διακίνησης ναρκωτικών" σε μια προκλητική προσπάθεια να τρομοκρατήσει τους γονείς. Και δεν ήταν μόνο αυτά.

Τα Χριστούγεννα αστυνομικοί εισέβαλαν στο κτίριο του 1ου Λυκείου Πετρούπολης με ανώνυμες καταγγελίες για καταστροφές και συνέλαβαν μαθητές προσπαθώντας να τους φορτώσουν κατηγορίες για εμπρησμό, δηλαδή κακούργημα. «*Ευτυχώς είχαμε την άμεση συμπαράσταση και από την ΟΛΜΕ και την τοπική ΕΛΜΕ με δικηγόρους και συνδικαλιστές. Για μας τέτοιες τρομοκρατικές ενέργειες είναι το έναυσμα για να συνεχίσουμε πιο δυναμικά τις καταλήψεις. Δεν μας τρομάζουν*», δήλωσαν οι μαθητές.

Σήμερα περισσότερα απο 400 σχολεία πανελλαδικά βρίσκονται υπό κατάληψη και ο αριθμός αυτός μεγαλώνει καθημερινά αφού συνεχίζονται οι Γενικές Συνελεύσεις μέσα απο τις οποίες αποφασίζονται οι καταλήψεις.

Μάχη όλων των εργαζομένων

Η μάχη που δίνουν οι μαθητές με τις καταλήψεις στα σχολεία ενάντια στους νόμους του Αρσένη είναι υπόθεση όλων των εργαζομένων στην Ελλάδα. Ο αγώνας τους είναι η γέφυρα ανάμεσα στις μεγάλες συγκρούσεις των εργατών ενάντια στις επιθέσεις της κυβέρνησης Σημίτη τη χρονιά που πέρασε και στο νέο γύρο που έχουν μπροστά τους στην καινούργια χρονιά.

Οι νόμοι 2525 και 2640 είναι συνέχεια της ίδιας πολιτικής: των περικοπών που τόσο ένοιωσαν και νοιώθουν στο πετσί τους οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία και στην κοινωνική πρόνοια. Της πολιτικής των ιδιωτικοποιήσεων που ξεσήκωσε και ξεσηκώνει την αντίσταση των εργατών στην Ολυμπιακή, στην Ιονική, στα Λιμάνια, στις συγκοινωνίες.

Οι μαθητές πήραν την σκυτάλη από όλες αυτές τις μεγάλες μάχες. Εμπνεύστηκαν βλέποντας τους καθηγητές τους να συγκρούονται με τα ΜΑΤ, τους απεργούς της Ιονικής να αντέχουν 45 μέρες και να στέλνουν τους μετόχους και τους επίδοξους αγοραστές να ξανασκεφθούν τα αρπακτικά σχέδιά τους. Απόχτησαν ορμή μέσα στην πανεργατική αγανάκτηση ενάντια στο νέο προϋπολογισμό λιτότητας, καθώς οι μαθητές ήταν παντού σ΄ αυτές τις εκδηλώσεις με το πιο δυναμικό παρών στα πανεργατικά συλλαλητήρια στις 15 Δεκέμβρη.

Για όλους αυτούς τους λόγους, η νίκη των μαθητικών καταλήψεων και η απόσυρση των νόμων του Αρσένη θα είναι νίκη όλων των εργατών. Θα είναι το καλύτερο τονωτικό που θα δώσει ορμητικά ξανά την σκυτάλη για τις νέες μάχες των εργατών. Με την ενότητα μαθητών, φοιτητών και εργατών είναι σίγουρο ότι ο Σημίτης και ο Αρσένης θα υποχωρήσουν και οι καταλήψεις μπορούν να φέρουν την πρώτη νίκη του 1999.

Δήμητρα Χριστοδούλου

Μεταρρύθμιση Κόσκινο

Η δυναμική αντίδραση των μαθητών στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση που θέλει να περάσει ο Αρσένης, δεν ξεκίνησε ούτε από «κακή πληροφόρηση» ούτε από «νεανικό ενθουσιασμό». Η μάχη που δίνουν οι μαθητές είναι μάχη ενάντια στις επιθέσεις στην Δημόσια και δωρεάν Παιδεία, μάχη για το δικαίωμα στη μόρφωση και εργασία.

Με την μεταρρύθμιση αυτή ο Αρσένης και η κυβέρνηση Σημίτη στην ουσία διαλύουν την Δημόσια Παιδεία. Η διακηρύξεις για ελεύθερη είσοδο στα Πανεπιστήμια είναι φούμαρα. Αυτό που ουσιαστικά κάνει είναι να βάζει εξετάσεις στην Β' και Γ' Λυκείου σε μαθήματα τόσο πρωτεύοντα όσο και δευτερεύοντα. Έχει αχρηστεύσει τον προφορικό βαθμό αφού όταν η βαθμολογία είναι χαμηλή ο προφορικός καταργείται, έτσι αφαιρεί τη δυνατότητα του καθηγητή να βοηθήσει τον μαθητή. Η δε εισαγωγή στο Πανεπιστήμιο θα γίνεται ανάλογα με την βαθμολογία της Γ' Λυκείου.

Όλα αυτά όχι μόνο δεν ευκολύνουν το δρόμο προς το Πανεπιστήμιο αλλά τον καταντούν σε δρόμο δύσβατο και άνισο. Αποτέλεσμα, τα ιδιωτικά φροντιστήρια να αυξηθούν κατά 70% ενώ το κόστος για μια εργατική οικογένεια είναι δυσβάστακτο αφού για ένα μόνο παιδί πρέπει να πληρώνει 100 με 120 χειλάδες δραχμές τον μήνα.

Από την άλλη, στα Τεχνικά Λύκεια έχει καταργήσει το επαγγελματικό δικαίωμα. Με το απολυτήριο του Τεχνικού Λυκείου ο απόφοιτος μαθητής είχε δικαίωμα εργασίας, τώρα παίρνει απλά μία βεβαίωση. Για να βρει δουλειά χρειάζεται να πάει στα ΙΕΚ (Ινστιτούτα Επαγγελματικής Κατάρτισης) που οι θέσεις στα κρατικά είναι ελάχιστες έτσι ώστε οι περισσότεροι αναγκάζονται να πάνε σε ιδιωτικά. Ακόμη οι νόμοι του Αρσένη προβλέπουν ότι για να μπορέσει κανείς να δώσει εξετάσεις για τα ΤΕΙ πρέπει να έχει δουλέψει προηγούμενα 18 μήνες, πράγμα δύσκολο με την ανεργία που υπάρχει στην Ελλάδα.

Και οι καθηγητές

Σε Γενικές Συνελεύσεις προχωρούν και οι καθηγητές (ΟΛΜΕ) και ετοιμάζονται για δυναμικές κινητοποιήσεις την στιγμή που εκατοντάδες σχολεία βρίσκονται κατειλημμένα και ο Αρσένης με την «μεταρρύθμιση» του είναι κολλημένος στο τοίχο.

Όλο το προηγούμενο διάστημα, χειλάδες καθηγητές έχουν συμπαρασταθεί με κάθε τρόπο στις καταλήψεις των μαθητών γιατί ο αγώνας τους είναι και δικός τους. Το έδειξαν με τη μαζική συμμετοχή τους στα πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια. Πριν τα Χριστούγεννα διάφορες ΕΛΜΕ (πρωτοβάθμια συνδικαλιστικά όργανα των καθηγητών) οργάνωσαν μια σειρά πρωτοβουλίες συμπαράστασης στους μαθητές των περιοχών τους. Ακόμα έδειξαν την συμπαράσταση τους με τη βοήθεια που έδωσαν στις καταλήψεις των σχολείων τους, όπου στάθηκαν ασπίδα προστασίας απέναντι στις προσπάθειες της κυβέρνησης να τις ποινικοποιήσει και να τρομοκρατήσει τους μαθητές με εισαγγελείς και αστυνομία. Τώρα μπαίνουν και αυτοί άμεσα στον αγώνα.

Στο χώρο των καταλήψεων ξαναμπαίνουν και οι φοιτητές. Στην Αθήνα βρίσκονται ήδη σε κατάληψη μετά απο αποφάσεις μαζικών Γενικών Συνελεύσεων, η ΑΣΟΕΕ, το Φυσικό, το Γεωλογικό, οι Πολιτικοί Μηχανικοί και οι Τοπογράφοι, ενώ ο γύρος των Γενικών Συνελεύσεων στις σχολές συνεχίζεται.

Το σύνθημα που έρχεται απο παντού είναι το ίδιο: Αγώνας μέχρι τη νίκη.